

Filipe Alexandre de Andrade Sá
Moura

Continuação do Ser:
modo de Vida

Olemisen jatkuminen:
elämäntapa

Sá Moura, Filipe Alexandre de Andrade

Olemassaolon jatkuminen: elämäntapa/ Filipe Moura

ISBN 978-85-7869-175

Olemisen jatkuminen: elämäntapa

Nelson Brás Pereiran
tositarinoita

Filipe Alexandre de Andrade Sá Moura

Elämäntapa

Se, joka on julistettu, jonka mukaan se on tarkoitettu... elämäntapa, toisin sanoen se on kaikki, mitä perimme esi-isiltämme, sitten meillä on tehtävä, lisääntyä, kun saavumme aikuisuuteen, se, joka on julistettu yhteiskunnan mukaan, kun elämme demokratiassa.

Toisin kaikki, mitä voimme hankkia, tieto, toisin sanoen kaikki, mitä etsimme, kun tiedämme, mitä olemme rakentaneet.

Miksi?

Koska kun olemme tekemisissä yhteiskunnassa, johon meidät on lisätty järjen voimalla, meidän on aina elettävä niin, että olemme hyväksyttävä olento, jotta yhteiskunta itse näkee meidät herrasmiehenä, emme voi olla ilkeitä, vain arvokkaampia kuin voimme olla; sitä varten elämme, tiedämme myös, että välillämme on oltava apua.

Miksi?

Koska me olemme olentoja, joiden tehtävänä on palvella toisiamme, siksi on olemassa hankittu ongelma, kertoa totuus, kun pahat asiat ovat minulle suurempia.

Miksi?

Voimme olla sosiaalinen olento, mutta voimme myös elää kuin villieläin.

Kun emme ole tasaväkisiä.

Mutta aina on ja tulee aina olemaan epäily, epäluottamus, joka aina vainooa meitä, jonka kautta meitä opetetaan, jonka kautta meitä opetetaan, ja sinne menemme niin kauan kuin olemme varmoja siitä, että todella luotamme, silloin palvelemme itseämme hyvin, koska teemme hyvää.

Haluamme ilahduttaa kaikkia lukijoita, jotka osaavat lukea kirjoja, näitä minun kirjojani, joita voi löytää mistä tahansa kirjakaupasta, jossa voi kiehota aiheita, joita haluaa kuunnella ja lukea nukkumaan mennessä.

Olette hyvässä seurassa, ette koskaan lue ja näe näin totuudenmukaisia kertomuksia.

Kuten ne, jotka tuntevat, heillä on todellista kokemusta jostakin, joka on tehnyt virheitä, mutta on kyennyt parantamaan minut kaikista sairauksista, jotka ovat vainonneet minua.

Mikä on tämän painoksen teema?

Lentoraportit, ehkä aihe, joka ei ole liian järkyttävä, emme halua järkyttää lukijoita, mutta raportit ovat totta ja ne kerrotaan tavalla, joka on koettu laillisesti.

Koska olen elänyt lain puitteissa, uskoen, kuvitellen tuhat ja yksi asiaa, tuntien eläimellisen vaiston todellisen tunteen.

Haluamme voittaa väkisin, ja meiltä tuntuu .

Lain ulkopuolella tuo olento, jonka olemme kaikki oppineet, voi löytää meidät, ja sen painoarvo tulee tavasta, jolla olemme tottuneet elämään yhdessä, koska kaikesta pahasta huolimatta, mitä voimme tehdä, sitä ei voida koskaan pitää pahana.

Uskon, että jokaisella olenolla on jälleensyntyminen.

Tavoitteenamme on elää tavalla, jota pidämme helppona, mutta joka ei olekaan helppoa ja josta tulee vaikeaa, kun joudumme rikkomaan lakia, ja kun meillä ei ole varaa maksaa hyvälle asianajajille, maksamme korkeampaa hintaa.

Miksi?

Jos emme voi olla hauskoja, emme voi olla myöskään hauskoja.

Tämä on minun tarinani, tarina nuoresta miehestä, portugalilaisen isän pojasta, joka on syntynyt Afrikassa, ja minut kasvatettiin Pontinhassa isäni ja äitini eron jälkeen.

Siitä lähtien alkoi todellinen elämäni, jossa halusin elää helposti, ja kuten olen jo maininnut, helposta voi tulla vaikeaa.

Miksi?

Koska olen aina uskonut, että laki suosii meitä, kun osoitamme parannusta.

Mutta kun tosiasiat on todistettu sataprosenttisesti, laki, jota tuomioistuimet ohjaavat, voi vain päättää rikoksesta.

että se todella tapahtui, lukuun ottamatta erilaisia tekijöitä, jotka todennäköisesti hämmentävät lukijaa.

Miksi?

Koska olisi vaikeaa välittää lukijalle todellista tunnetta siitä tuskasta, jota aiheutuu siitä, ettei meille anneta anteeksi, ja siitä, että meillä on mahdollisuus maistaa rikoksen tekemistä ja tuntea tekemämme pahuus.

Kun yhteiskunta on hylännyt meidät, ja me olemme naapuruston silmät, joita kaikki haluavat katsoa.

Miksi?

Sinulla on silmää etsimiseen, joka tulee yksilöllisistä kyvyistä. Koska me synnymme aina etenemään elämässä, jotta voimme myös opettaa ja välittää katkeraa elämäkokemusta, ja minä maksan siitä edelleen!

Synnyin Afrikassa, ja minulla oli kolme sisarta: Elvira, Cândida ja São. Se on hyvä alku tarinalle, joka olisi voinut olla loistava, mutta sattui olemaan ei-niin-hyvä elämäntarina.

En tuntenut suurta pahansuopuutta tätä tehtävää hoitavia miehiä, niin sanottuja vanginvartijoita, kohtaan, vaan pidin heitä aina vihollisina, koska en halunnut hyväksyä sitä, että olisin todella voinut selvitä siitä.

Olen tehnyt useita rikoksia elämäni .

Käytin tätä termiä, joka oli slangia, jonka kanssa olimme tekemisissä, se oli eräänlaista slangia, tai voisimme käyttää myös termiä orientoitunut.

Ne olivat paikkoja joita etsimme, ja elintapojemme vuoksi ne olivat aina satamia, joissa ei ollut väkivaltaa tai joissa väkivaltaa ei esiintynyt houkuttelevalla tai provosoivalla tavalla, koska tunsimme todella olomme hyväksi siitä, mitä teimme. Yhteiskunta ei siihen myönteisesti, koska mikään yhteiskunta ei hyväksy sitä, että toiset voivat elää rikollisuudesta, jos sitä ei nähdä tarpeena kuluttaa aineita, joilla voi ansaita elantonsa.

vaikuttavat kauhean pahoilta, mutta niitä on olemassa.

Ja sellaisenaan meillä kaikilla on paheemme, mutta sellaisenaan otamme aina huonosti, kun emme pidä jostakin, joka on aina ollut meille huomaamatonta, huonona, mutta tässä on suuri paikoista, joissa meidät kaikki kasvatetaan, ne ovat meidän miljöömme, ja yhdessä eläminen saa meidät haluamaan ja kunnianhimoon elää hyvin ja olla parempia kuin muut.

Siellä oli paljon kepposia, kuten lapsilla, joiden kanssa kasvoin, mutta näiden lasten joukossa oli eräs tyttö, josta olin aina pitänyt siitä lähtien, kun tapasin hänet, ja hänen syntymäpäivänsä oli samana päivänä kuin minun.

Olen aina pitänyt hänestä, siitä päivästä lähtien kun tapasin hänet, olen aina pitänyt hänestä, hän asui paljon kanssani ja siskojeni kanssa paljon, meillä oli hyvin läheinen suhde, se ei ollut rakkautta ensisilmäyksellä, uskon ja uskoisin, että koskaan ei tule olemaan sellaista naista kuin se, jota rakastin, kun suutelin häntä ensimmäistä kertaa, tunsin itseni todelliseksi leijonaksi, me kaikki haluamme nähdä itsemme savannilla.

Se, jolla on oikeus tasa-arvoiseen elämään kaikkien kanssa, saada vaimo ja perustaa perhe.

Vaikka hän hyväksyy elämäntapani ja sen, että rakkaus tulee vain kerran elämässä, en tunne itseäni viisaaksi, enkä ole koskaan pitänyt itseäni sellaisena, mutta tapasin heidät kaikki, he olivat tavalla tai toisella integroituneita, meidän kaikkien on oltava yhteydessä, maksoin suuren laskun, mutta kaikki tämä vain siksi, että halusin hyvän elämän.

Olin hyvä siinä, mitä tein, aloin tehdä ryöstöjä, aluksi yksinkertaisia ryöstöjä, sitten joitakin aseellisia ryöstöjä. Mutta sitten rappeuduin liiallisen kokaiinin käytön myötä, kokaiinin polttaminen tuntui hyvältä, enkä halunnut luopua siitä.

Se teki minut hulluksi, mutta en koskaan pahoinpidellyt ketään ryöstöissäni, jos ei olisi ollut reaktiota, minun ei olisi tarvinnut käyttää väkivaltaa, minun olisi aina pitänyt lieventää sitä oikeudessa.

Tiedän, että jos kävelet sateessa, kastut.
halusivat saada rahat tai arvoesineet, joita heillä oli mukanaan.

Koska vartuin Pontinhassa, Lissabon oli aina hauska, ja pidin sitä historiallisesti ja kulttuurisesti arvokkaana kaupunkina, kuten olin lukenut historiankirjoista.

Näin etenemisen hyvän elämän saamiseksi, hyvän , sellaisenaan, toisin sanoen, halusin vain rahaa, tiesin, että hyvin, halusin vain ja tunsin itseni huonoksi siitä, halusin vain tyydyttää riippuvuuteni ja tuntea itseni sosiaalisesti, sosiaalisessa ympäristössä, olla hyvin ihmisten kanssa ja tuntea itseni normaaliksi, normaaliksi sosiaalisessa ympäristössä, suhteissa ihmisiin.

Tunsin itseni hallitsevaksi, luulin olevani leijona, jolla oli harja päässä.

valloittaa hänen alueensa ja hallita hänen elämänsä.

Näin minä suhtauduin vaimon elämään!

No... Näin tämän elämäntavan positiivisessa valossa sen suhteen, mitä haittaa voisin tehdä ihmisille, en koskaan vahingoittanut ketään tavalla, joka tuhoaisi toiset raa'alla tavalla ja jättäisi heidät tyhjän päälle.

Käytin vain hetken olosuhteita hyväkseni ja tein sen vain rahan vuoksi, jotta saisin nopeasti kokaiinia poltettua, mutta pidensin aina sitä, mikä oli väistämätöntä, sitä, että se, mikä ei synny miehen kanssa, tai ehkä voimme jopa peria sen, että syy, jota tutkimme alkoholin juovana ja huumeita polttavana miehenä, reagoi geenien lisääntymisessä perinnöllisyydessä, joka jää jäljelle hedelmöitymisen seurauksena.

En ole tarpeeksi hyvä asiantuntija voidakseni tulkita kaikkea tätä ja välittää tämän vertauksen lukijalle, kuten puhuakseni siitä, koska minun oli pakko puhua siitä - nämä ovat elämäntapoja. Joskus ne otetaan hyvin, joskus ne otetaan huonosti.

Miksi?

Koska elämäntapa, jonka olemme oppineet, kuten edellä mainitsin, ei aina toimia pahansuovasti, vaan saada anteeksi, saada hyvää kiitosta!

Miksi?

Koska me elämme tämän mukaan, standardien mukaan, me elämme

Se on kunnianhimoinen tavoite saada hyvä elämä.

Suhde alkoi, kun olin 22-vuotias, armeijassa, mutta en halunnut mennä, mutta laki sanoi niin. Ja silloin minulla oli todellinen suhde, intohimo, jota minulla ei koskaan tule olemaan yhtä paljon kuin Cristinalla, ja tästä alkoi suhde, jota me kaikki tavoittelemme, me kaikki haluamme löytää todellisen paremman puoliskomme.

Elin intensiivisesti, tunsin, että jos hän oli poissa luotani, en voinut hyvin, ja silloin hän luultavasti käytti hyväkseen sitä, että hänellä hieman enemmän valtaa minuun.

Rakastin tyttöä, olin mustasukkainen, mutta se ei ollut sairasta mustasukkaisuutta, vaan tervettä mustasukkaisuutta, eikä tuossa mustasukkaisuudessa ollut mitään sellaista sairasta pahansuopaisuutta, joka saisi minut pakottamaan jonkun jäämään luokseni.

Miksi?

Luulin, että olin yksin ja että jos menettäisin hänet, menettäisin elämäni naisen, mutta niin kävi. Minä halusin mennä high streetille ja hän halusi mennä campo pequenon diskoon, riitelimme ja silloin erosimme, ehkä se ei ollut sitä mitä hän halusi, hänen isoveljensä ei koskaan hyväksynyt suhdettamme. Riitelin hänen kanssaan, mutta se tapahtui ennen kuin aloin rakastaa Tinaa, mutta se oli olosuhteiden pakosta, mutta pidin hänestä, mutta hän ei hyväksynyt elämäntapaani, hän ei koskaan kertonut minulle, mutta hän ei myöskään koskaan osoittanut olevansa puolellani, koska tiesi, että olin oikealla puolella.

Se ei sattunut paljon, mutta hän ei hyväksynyt suhdettani siskoonsa. Hän asui luonani vain kontekstin vuoksi, asuimme samassa naapurustossa, joten pidimme yllä sitä suhdetta, jonka kanssa meidät kasvatettiin.

Hänen äitinsä oli kotoisin Nelasista, rouva Conceição, hänen isäänsä en tunne, mutta hän oli hyvä mies, Raul.

Hän oppi elämään yksin vaimonsa varassa, ja vaiheessa julistimme hänet naapuruston verottajaksi. Hän oli lapsi, mutta hänellä oli jo aikataju, hän opiskeli jo.

Silloin tajusin nopeasti, nuoresta huolimatta, että minun oli taisteltava elämäni ja sen puolesta, mitä minulla oli: isä, äiti, koti, eikä minulla ollut koskaan pulaa ruoasta, eikä ollutkaan. Sillä huolimatta äidin pienestä palkasta, hän maksoi 11 escudoa vuokraa ja siinä kaikki, isäni maksoi vain vuokran ja siinä kaikki, mutta minulla ei koskaan ollut pulaa ruoasta.

Se oli siis lopun alku, toisin sanoen vieraantuminen voi johtaa unohdukseen, ja luulen, että opin juuri sen: isäni menettäminen merkitsi sitä, että minun oli reagoitava samalla tavalla kuin hän.

Ihailin häntä sankarina, taistelijana, vaatimattomien ihmisten poikana. Hänen isoäitinsä Elvira oli se, jonka luona asuin asti, kunnes menin kouluun, mitä tapahtui? Totuin isoäitiini, valmistuin, olin riippumaton isäni suorasta valvonnasta, mutta tuolloin silmäni eivät olleet vielä aivan auki, mutta minulla oli ajantajua.

Olin tietoinen tästä hetkestä.

Ne ovat maailman puhtaimpia tarinoita. ?

Nykyään kuka tahansa voi saada tunnustusta elämäntavoistaan asemasta tai sosiaalisesta hierarkiasta riippumatta.

Siksi lähdemme liikkeelle siitä, että ketään ei voi syyttää mistään ilman todisteita.

?

Näin säädellään lakeja, ja ne ovat kaikkien saatavilla.
älä tapa, varasta tai raiskaa.

Mutta voimme palata ihmiskunnan alkuaikoihin, ja tällaisia tapahtumia tapahtuu yhä uudelleen ja uudelleen, koska historia perustuu siihen.

Me olemme jatkuvuutta, sitä jatkuvuutta, joka tulee aina olemaan jatkuvaa, sitä, joka on tarkoitettu.

Ja se on absoluuttinen varmuus siitä, että elämme syystä, emme ole jatkoa maan päällä olemiselle ja olemassaololle.

En tiedä, voisin varioida teemaa, mutta se voisi haitata lukijan lukemista, se voisi häiritä todellista tarinaa, joka tapahtui.

Mutta nämä ovat vertauksia, jotka ovat aina läsnä koko kirjan ajan, koska aiomme tehdä koetuista tilanteista konkreettisempia ja ymmärrettävämpiä.

Miksi?

Voitte siis nähdä, että kaikki tapahtui yhteiskunnassa, jossa oli aina tervettä elämää ja ymmärrystä, osa yhteiskuntaa, koska toisten silmissä saatamme olla jopa judaseja, mutta elämässä on yksi hyvin tärkeä asia: kylvämme, on se hedelmä, jota tulemme niittämään.

Isäni on aina nähnyt minut ja halunnut nähdä minut kuninkaana, mutta minä olen kuningas, soturi, joka ei aina voi voittaa, ja aloitin hyvin nuorena.

Kun sanoin, että se, mikä on helppoa, ei olekaan helppoa vaan vaikeaakutsuin sitä metsästykseksi.

Kun olin lyönyt häntä kasvoihin, tunsin, että olin menettänyt hänet, tunsin sen todella silmissäni, myöhemmin hän yritti palata yhteen kanssani, mutta en hyväksynyt sitä, ja alkoi todellinen rikostarina, mutta minulla oli jo rikosrekisteri, olin jo eronnut toisistani, kun istuin kuusi kuukautta sotilasvankilassa Santarémissä, se oli sotilasvankila.

Arnaldo oli tuolloin tuomittu, joten tämän henkilön tarina sopii yhteen matkani kanssa vankilamiljöössä. Kirjan edetessä lukija ymmärtää todellisen sosiaalisen miljöö, tässä tapauksessa .

Kaikki oli panostettu siihen, että voisin elää hyvää elämää, olin jo eronnut Tinasta. Ja mitä minä tein? Yritin onneani.

Työskentelin jopa Pontinhan metrossa puusepän palvelijana. Mustat pelkäsivät minua, työskentelin Kap Verden mustien kanssa, hyvien ihmisten kanssa, jotka halusivat parempaa elämää, jota heillä ei ollut kotimaassaan.

He etsivät Portugalista parempaa elämää, jota he eivät voineet saada omassa maassaan, minkä vuoksi heidän etsintänsä johti heidät muuttamaan pois omasta maastaan.

Portugalin etsiminen oli helpompaa sen läheisyyden vuoksi.

Aloin tuntea kapverdeläisten läheisyyttä, seurustella heidän kanssaan, kapverdeläisiä kutsuttiin pahoiksi, koska heidän oli taisteltava eriarvoisuutta vastaan, ja kun he saapuivat tänne Portugaliin, heitä ei hyväksytty hyvin, koska oli käyty merentakaista sotaa, ja tuolloin olin vielä lapsi, olin chavalito, olin heräämässä, ja silloin aloin tehdä sitä, mitä kukaan ei halua pojalta, aloin vaeltaa, en koskaan ollut vaeltaja, vaan olin vaeltaja.

Minulla oli jo käsitys menneistä kokemuksistani, näin vanhempieni eron ollessani, olin jo opiskelemassa, ja tiesin jo sinänsä, että se ei menisi minulle kovin hyvin, tunsin sen miehen lähdön, jota pidin sankarina.

Kun näin tämän menetyksen, tajusin jo nuorena, että minun olisi autettava äitiäni, mutta rakastin todella isääni.

Vietin hänen kanssaan joka kesä 17-vuotiaaksi asti ja jatkoin myöhemmin armeijan aikana, mutta sitten aloin ajautua pois, mikä on luonnollista.

Hän oli tuolloin Figueira da Fozissa liikennepalvelun harjoittelukoulussa, jossa vietin lomani hänen kanssaan.

Isäni oli kova mies, hänellä oli rankka lapsuus, hän menetti isänsä ollessaan 14-vuotias, ja isoäitini tavoitteena oli kasvaa elämässä, saada enemmän tukea ja enemmän rahaa.

Isäni sanoi, että hänen jäähyväisensä olivat rakkaudelliset, hän piti niistä, koska ne olivat hätäiset jäähyväiset, sillä jäähyväisten jälkeen hän ei enää koskaan näkisi isäänsä, mutta hän kasvoi kovaa auttaen äitiään, hän oli poika, joka asui äitinsä talossa pisimpään.

Asuin isoäitini kanssa kuusi vuotta, mutta hän oli kova, hän tuli pohjasakkaista ja kasvoi kovaa, hän ei koskaan antanut lastensa nähdä nälkää.

Hän oli tuolloin kaivostyöläinen. Hän etsi malmikauppoja, mutta ei päässyt sinne. Hän oli myös pyöräilijä, sitten hän liittyi armeijaan ja jatkoi uraansa siellä.

Hänestä tuli normaali ihminen, hän meni sinne elämän välttämättömyyden vuoksi, koska hän varmisti sen, mikä meidän kaikkien on varmistettava, omavaraisuuden.

Tämä tapahtui, koska hän oli kova mies, ystävän ystävä, hänen lastensa ystävä, mutta hän ei puhunut paljon, mutta hän oli kunnioittava ja rehellinen.

Sen hän halusi aina jättää minulle, mutta oli, siinä se oli, se oli ero, siirryin hieman kauemmas, en jatkanut syvällisempää seurantaa olemisen tavasta ja elämäntavasta, vaikeuksista, jotka on voitettava, ja elämän esteestä, joka varmisti työn, jotta tulevaisuus olisi turvattu, jotta voisimme lisääntyä, he ovat kaikki hyviä lapsia, olemme olemaan hänen lapsiaan, mutta minulta puuttui myös ymmärrystä ja uskollisuutta, minusta tuli tuhma olento, kuten olin sanonut.

Aistimuksen psykologinen ruoskiminen vain pahensi minua, koska en koskaan kyennyt näkemään, että hyvää on harjoitettava, mutta koska sain pahaa vain erottamisen kautta, pystyin näkemään vain, että hyvää on harjoitettava.

Pahuus oli mielessäni.

Ja niin kaikki meni aina tuomitsemiseen asti. Mistä se alkoi?

Ero oli ohi, ja silloin aloin puhua siitä.

mutta se oli elämäntapani menneisyydestä, ja siellä tunsin olevani turvassa pettymyksen aiheuttamalta huolesta, mutta siellä vannoin, että sinä jätät minut, en enää koskaan anna itseäni pois.

Elämäntapani oli kuluttaa ja varastaa, ja silloin vielä etsin häntä, ja etsin häntä useita kertoja, ja silloin hän halusi taas hyväksyä minut, en tiedä, sait minut kärsimään, en halua tuntea sitä enää, se oli tuskallista, mutta minun oli aina elettävä, ja minulla on yhä hänet.

Hän on yhä takaraivossani, ja siksi vietin niin monta vuotta vankilassa, koska ajattelin aina häntä, ja siksi arvostan tätä intohimoa niin paljon, en ole koskaan kokenut mitään vastaavaa.

Linhó, kolmen kuukauden tutkintavankeuden jälkeen tulin Linhó-vankilaan tuomituille, tarinani siellä alkaa rohkeudesta, jota rajoittaa rohkeus, se, mitä meidän on käsiteltävä toisten maailmassa, mitä tapahtuu, on , koska tiesin, että tie voisi olla hyvin pitkä vankeudessa, käännyin viidakon puoleen pärjätäkseni, se oli helpoin tapa käsitellä rikoksia tekeviä henkilöitä, jotka ovat vankilassa, se on maailma, jossa tyhmyyden laki hallitsee, ja kun on tekemisissä aaseiden kanssa, on osattava käsitellä niitä, mutta jos on liian fiksu, voi kaatua, joten elämää siellä ei ole vietävä niinkään maalle kuin , se oli pelastukseni, se oli valitsemani menetelmä, joka sai minut voittamaan, mutta aloituksestani tulisi pitkä ja se oli vaikea alku, koska löysin itseni ilman vaimoa, ilman vapautta, löysin itseni loukussa, eksyneenä, ja olin nuori, ajattelin kaikkea, mitä voisi olla niiden vuosien aikana, jotka voisin viettää siellä. Joten mitä minä tein? Aloitin hankkimalla kunnioitusta, se ei ole helppoa, vaikka en halua mennä väkivaltaisiin konflikteihin, ne tapahtuvat, koska he käyvät läpi rutiinin, jonka myöhemmin tajusin, rutiini, jonka nähtyäni olin inhottava elämään, en koskaan ajatellut, että ihmiset voivat tehdä niin paljon vahinkoa toisilleen, koska jotkut myyvät huumeita, toiset ovat kuluttajia, koska elämä vankilassa pyörii huumausaineiden monopolin ympärillä, koska näin aloin polttaa heroiinia, kun olin jo tullut vankilaan.

Päätin aloittaa heroiinin käytön, mutta vain vitsaillen, katsokaa, aion polttaa heroiinia, mutta seuraavaksi tajusin, että olin jumissa enkä voinut tehdä asialle mitään, mutta opin, miten se tehdään, mutta siitä kerrotaan myöhemmin, joten alku oli tämä elämä vankilassa huolimatta todellisuudesta, joka pakenee nautintoja, alistuin heroiinin käyttöön vain siksi, että tiesin sen vievän minut pois ajatuksesta harrastaa seksiä, minua ruokki kemikaali, joka ei antanut minun ajatella . Minulla on ollut platonisia rakkauksia, kuten on laillista, ja minulla on ollut suuria rakkauksia, mutta se on jotain, joka taattu, mutta ei riitä, että vain kokeilet sitä, ei riitä, että vain haluat polttaaon aina se näkökohta, että haluat olla johtajia, nähdä muut hierarkiassa komentamassa sitä, mitä tiedät, ettet , se on tuskallista, sitä on vaikea kestää, päätin, etten sääli ketään, koska olin siellä myös, maksoin oikeudenmukaisuuden velkaa, mutta polkuni oli hyvin huono, Jos olisin oppinut tämän läksyn aikaisemmin, olisin voittanut, enkä olisi hävinnyt, koska olisin päässyt ulos kesken tuomion, mutta imagoni oli palanut, minulla oli paljon suosituksia, vankilassa vietetystä ajastani on kertomus, se oli lopun alku, rankka alku, jota en voi katua niiden vuosien aikana, jolloin poltin tätä huumetta, se auttoi minua vapauttamaan suuren tarpeen, jota me kaikki tunnemme, on loogista saada mielihyväävapautta kävellä ympäriinsä kauniina, näinä vuosina

Minulla on ollut rakkauksia, joita olen rakentanut sisimpääni, mutta se on myöhemmin, nyt aion puhua matkasta, joka on pitkä, en tiedä, miten kaikki aloittavat sisäänkäynnistä, kun heidät on tuomittu, joka on hyvinvoinnin etsiminen, jopa luostarielämässä, mutta se on kaikki subjektiivista, koska hyvinvointimme ei välttämättä miellytä niitä, jotka katsovat meitä, se voi olla meille epämiellyttävää monessa mielessä, ensinnäkin se voi olla varkautta, toiseksi se voi olla orjuutta, työtä, kolmanneksi se voi olla lastenhoitajaksi tai kotiäidiksi ryhtymistä päivä päivältä, vankilassa on niin monenlaisia ihmisiä, että emme voi aina tietää, mitä sielun sisällä tapahtuu tai mistä kukin pitää, monet valitsevat hyvän, jotta heitä ei vahingoitettaisi, mutta kaiken tämän lisäksi on vielä tärkeämpi asia, ystävyyttä ei voi koskaan, ei koskaan ostaa, vaikka siitä maksettaisiinkin vankilassa, vastakkainasettelu on hyvin kovaa vankilassa, siellä on niitä, joilla ei ole mitään, vastakkainasettelu vankilassa on löysää, löysää toisaalta ja vahvaa toisaalta, antaisin miljardin tai mitä ikinä pitäisi antaa päästäkseni takaisin, päästäkseni pois, mutta halusin kulkea tätä tietä, halusin kulkea kovaa tietä, ymmärtäminen vei aina jonkin aikaa, minun puolellani oli psykologisempi.

Siitä lähtien en koskaan löytänyt vankilasta tietä hyvään, en uskonut hyvään, näin vain pahaa. ? Koska tunsin inhoa itseäni kohtaan, koska...

Muiden silmissä hän oli pelkkä piraija, piraija on slangisanasto, jota käytimme, joka tarkoittaa pomottelevaa, jotakuta, joka ei halua omistautua millekään muulle kuin sille, mitä hän on alistunut tekemään, hän seuraa aina polkua, joka johtaa aina jumalalliseen, voima tulee siitä, toivon ja uskon uskosta, ja olen aina kantanut sitä mukanani, olen nähnyt murhia siellä.

Mutta en välittänyt patkääkään, ja he antoivat minun elää, he eivät koskaan yrittäneet vahingoittaa minua, totta , ja juuri siitä kaikki alkoi, olin hyvin epävakaa, arvaamaton, ja koulun rehtori rohkaisi minua jatkamaan opintojani, mutta minä jatkoin, mutta kaikilla opiskelevilla ei ollut perheen tukea, taattua tukea.

Se on aina olemassa, kun se on taattu laillisella elintavalla ja kun se voi vaatia, mikä on väärin, siksi sitä kutsutaan taatuksi tueksi, lain puitteissa ne ovat niitä, jotka antavat meille pahaa, kun järjestelmä työntää ja hakkaa meitä, koska koska meillä ei ole rahaa, työnnetään järjestelmään, jossa jos rahaa on, kaikki menee hyvin, oikeus toimii, koska jos sitä ei ole, se on mennyttä.

Vaikka he uskoisivat kuinka paljon sinuun, he eivät voi tehdä mitään asian muuttamiseksi, koska he ovat virkamiehiä, ja heidän on vain raportoitava asiasta, mutta he eivät voi toimia ilman tuomioistuinten asettamia vaatimuksia, ja jos on tehty valitus, asiasta aloitetaan tutkinta, mutta jos tutkinta aloitetaan, minä pääsin aina palkkahästä, koska tunsin tieni vankilassa, tunsin korruptoituneet vartijat, ne, jotka kuljettivat huumeita vankilaan, ja jotkut pääsivät palkkahästä, toiset joutuivat vankilaan.

Jotkut pidätetyistä poliiseista tunsin jo, erottauduin, ja minulla oli episodi yhden heistä kanssa, Alfredon, hän oli yön mies, yön kuningas, yökerho-operaattori, se on mafian todellinen kuningas, hän ansaitsee paremman elämän, hän oli entinen poliisi, mutta hän vain lähti rikoksen, olen iloinen voidessani mainita hänet kirjassani, koska opin häneltä muutamia asioita, Vaikka hän oli poliisi ja minulla oli vähemmän myönteinen episodi elämässäni hänen kanssaan, minut yritettiin tappaa Linhón vankilassa, mutta olin tuolloin jo veteraani, olin istunut siellä viisi vuotta. Tunsin koko henkilökunnan, ja he kaikki tunsivat minut, ja sillä episodilla oli huono vaikutus koko vankilaan, vankeihin, koska olin kannustin heitä kaikkia, olin esimerkki, jonka he näkivät minussa, ja varmistin vankilan jatkuvuuden, koska meidän oli jatkettava.

Olin siellä, ja kun sanoin edellä, että kapverdeläiset olisivat liittoni, en ollut väärässä, he olivat, itse asiassa he halusivat hyvittää tuon episodin, he yrittivät tappaa minut, minut kutsuttiin päämieheksi, mutta en halunnut käyttää kenenkään liittoa hyväkseni, sain hänet vain tajuamaan, että jos minä haluaisin, hän olisi kuollut.

Mutta kohtalon ironiaa, mitään tästä ei tapahtunut, häntä vain hakattiin, häntä ei tapettu, hän lunasti ja yritti vahvistaa ystäväyyttäni hänen kanssaan, mutta hän tiesi sisimmässään, ettei hän koskaan unohtaisi tuota episodista, annoin hänelle anteeksi vain siksi, että hän oli nöyrä ja häntä oli huijannut se, mitä minusta sanottiin, eivät vangit, vaan vankilan vartijat ja johto, koska hän tiesi, että hän ei voisi voittaa minua, hän maksaisi kuoleman hinnan etukäteen, annoin hänen kävellä, ja kun tajusin, että hän oli nöyrä, opin kunnioittamaan ja hyväksymään hänet, koska hän ei olisi elossa, jos en olisi halunnut häntä, mutta se ei ollut sen arvoista, se oli vain kova hinta maksettavaksi,

Tavalliset vangit, jotka vihasivat poliiseja, arvostelivat minua, Minua pilkattiin.

- Nelson, miten suhtaudut tähän kaveriin?

Hyväksyin hänet, koska kaiken muun lisäksi hän oli ammattilainen, hän oli saanut vaikutusvaltaisia vihollisia ympäristössään, jossa hän eli, koska hän oli poliisi, hänellä oli paljon tietoa, hän tunsi ihmisiä huipulla ja hän tunsi vaikutusvaltaisia ihmisiä, jotka voisivat auttaa, hän uhkasi minua lopettamaan puhumisen tälle henkilölle tai muuten he eivät enää saisi kunnioitustamme, ja he saivat meidän kunnioituksemme, mutta annoin hänen elää, hän oli yksi meistä, mainitsemani kapverdeläiset olivat Nelson ja Carlos, he asuivat juuri sillä alueella, jossa kasvoin, he olivat olkapääni, johon nojata, ja purkaukset tulivat myöhemmin, ja he halusivat nähdä tämän teurastettavan, mutta annoin hänen mennä, en halua mitään tältä kaverilta, kaikesta minulla ei ole mitään häntä vastaan, Ja näiden veljesten , Carlos, PSP-agentti ampui hänet, oli rikosrekisteri, hänet oli pahoinpidelty, hän pelasi shakkia kanssani, hän oli "asiantuntija", hän osasi pelata vain rahasta, sanoin hänelle aina, että se ei ole sen arvoista, pelaamme rakkaudesta paitaan, mutta siihen mennessä hänellä meni hyvin, Manuel, Romão ja Badona sponsoroivat häntä, Olimme kuin veljekset, autoimme toisiammevälillämme oli kaikkea, ympäristössä, jossa rikollisuus vaanii milloin tahansa, millisekunnissa, on paljon, ja joskus voi joutua keskelle, ja kun olimme tehneet sen, päätin jatkaa matkaani, tein paljon saattajapalvelua vankilassa, toisin sanoen varmistin joidenkin hyvinvoinnin, ja

ansaita omani, toisin sanoen toinen käsi pesee toisen.

Se oli motto, keskinäisen avun motto, mutta aina oli riski joutua tilanteeseen, jos meitä pyydettiin tekemään niin, murha tapahtui Linhossa, en koskaan kyseenalaistanut sitä, ne olivat hyviä päiviä ja ilon päiviä, koska olin jopa päättänyt tehdä sen, en voinut tehdä sitä, ajattelin aina itseäni, en koskaan ajatellut muita.

Kaikki meni hyvin nopeasti, kunnes minut siirrettiin juutalaisten laaksoon kahdeksan vuoden jälkeen Linhossa, he eivät koskaan halunneet minua tai hyväksyneet minua hyvin, he halusivat vahingoittaa minua, mutta he kunnioittivat minua, he odottivat aina huolettomuuttani, jota en koskaan antanut heille. Oli eräs nainen, joka työskenteli oikeudellisella osastolla, hän piti minusta ja annoin hänelle anteeksi, mutta annoin hänelle mielelläni anteeksi, päivä, jolloin he asettivat minulle ansan, oli juuri silloin, kun olin voimakkaampi kuin koskaan, en koskaan puhunut heille paljon poliisien kanssa, se oli vaarallista, olin valmis tekemään mitä tahansa.

Huolimatta pahoista asioista, joita minulle saattoi tapahtua, koska minulla oli tulevaisuuteen perustuva koulutus ja pystyin elämään sen kanssa, on vahva tekijä, että olemme tällaisia, että olemme tottuneet siihen ja että meille on opetettu, että elämä on tällaista, elämme kuollaksemme, teemme vain luonnon tahdon, se vie meidät, kun sen on pakko.

mutta kun minut siirrettiin juutalaiseen laaksoon, mutta kaikki se oli takanani, uusi sykli alkoi, tämä elämäntapani ja ajattelutapani, en sallinut minkäänlaista hyväksikäyttöä, minulla oli luonteeni, keitin hyvin vähän vettä, ja kun saavuin juutalaaksoon, päätin ottaa uuden kurssin, halusin päästä eroon menneisyyden painajaisista, vaikka minulla oli niitä, menneisyydestä, minulla ei todellakaan ollut niitä, se oli yksinkertainen tapa sanoa, että mikä kiertää, se kiertää, mutta se ei ole niin, mikä kiertää, se kiertää, se kiertää; sinun on vain päästettävä irti, annettava itsesi tuudittautua siihen kuvitelmiin, että olet todella hallitseva olento ja olet koko galaksin omistaja, toisin sanoen, kaikki on toimimattomuutta ja kaikki on järjestetty sitä varten, koska he ovat työnantajia eivätkä he valvo työntekijöitä heidän seikkailuissaan varastamalla ja pystymällä sanomaan, että se on laillistettu, se on petoksen muoto, yksi niistä hetkistä, joista olen ylpein Linhossa, oli valloitukseni, koska samoin kuin nimeni varmistaminen aukiolla.

Minulla oli vielä yksi asia, se oli kaikki tai ei mitään -hetki, jossa ei ollut pakotietä voitosta tai kuolemasta, se oli motto, joka minulla oli sisälläni, voimaa elää ja pystyä nauttimaan siitä, mitä minulla ei ollut, kun olin lukkojen takana, en koskaan käyttänyt tarpeetonta väkivaltaa kavereitani kohtaan, melkein itkin kyyneleitä siitä pahuudesta, jota näin muiden kavereiden käyttävän, joita väkivalta hallitsi ja jotka olivat

ehkä he pakottivat minut tekemään kaiken, mitä ihmiskauppiaat halusivat, mutta en valinnut vaikeampaa tietä, vaikka olin koukussa heroiiniin, vannoin itselleni, että jos haluaisin elää vankilassa, olisin valmis tappamaan ja elämään arvokkaasti, jotta he eivät voisi häiritä minua lopulta, loppujen lopuksi kaikki on vain hetken vastoinkäymisiä, se on se, mitä meidän kohdattava, Vaikka en halunnut luoda vihollisia siellä, missä niitä ei ollut, ja kävellä huonosti itseni kanssa, oli niitä, jotka yrittivät vahingoittaa minua, johto ei pitänyt minusta, joten niin he tekivät, he lähettivät ilmiantajansa olemaan läsnä koko ajan, kun olin auki, jotta he olisivat paremmin perillä, Heillä oli huono omatunto, mutta yksi asia kiinnitti huomioni ja sai minut muuttumaan, perustin itseni paljon opettajiin, joita minulla oli, tunsin platonista rakkautta joihinkin heistä, ja silloin kaikki meni hyvin, mutta sitten vene kaatui, minut vietiin ja laitettiin juutalaiseen laaksoon, se oli vaikeaa kahdeksan vuoden jälkeen Linhossa, Jätin jälkeeni laajan vankilahistorian, koska tunsin heidät kaikki ja he tunsivat minut, ja siksi he eivät koskaan halunneet rangaista minua sataprosenttisesti, minua rangaistiin kurinpitorangaistuksilla, jotkut aggressiivisuudesta ja toiset sanallisesta aggressiosta vartijoita kohtaan, ja näin tajusin, että olin todella tekemisissä mafian kanssa, joka muistutti enemmänkin mafiaa.

Pelasin paljon palloa, omaksi huvikseniitse asiassa pelasin kaikkea, mitä oli mahdollista pelata, pelasin suurinta valttikorttia, mitä ikinä voi , Pata-Ässää, jotkut ihmiset sanoivat minulle, että voisin ymmärtää, että minulla olisi epäonnea tuon kortin kanssa, ja minulle sanottiin, että voisin olla epäonninen tuon kortin kanssa, ajat muuttuvat, ja silloin aloin tajuta, että elämä ei ole vankilan sisällä vaan sen ulkopuolella, mutta en koskaan halunnut sisäistää sitä, mutta tiesin, että se oli vahvuuteni; alkoi dramaattinen tarina, joka päättyi murhaan, oli kolme veljestä, ja he kaikki käyttivät heroiniä, ja heroini oli heille hetken tarve, toisin sanoen he olivat riippuvaisia siitä, he olivat huumeriippuvaisia.

Mutta syvällä sisimmässään he olivat nöyriä ihmisiä, heillä oli hyvä sydän, koska heitä piti auttaa, koska heidän elämänsä, jota minäkin elin, oli rankkaa, sitä voisi jopa sanoa orjuudeksi, koska elämäntapa oli sellainen, että joka päivä piti polttaa tai sai krapulan.

Mutta kaikki tämä on seurausta elämäntavasta, joka ajaa asiaa, koska olen jopa kirjoittanut siitä runoja.

Kaikki he pyysivät minulta runoa, oli sitten siitä, että he kirjoittaisivat tyttöystävälleen tai mitä tahansa, he pyysivät aina runoa, mutta minä kadotin itseni, ja kulutuksen aikaan otin käyttöön tämän elämäntavan, tiedän mitä tiedän, enkä ole valmis opettamaan ketään, koska minulla oli kokemusta siitä aiemmin, se teki minusta sankarin, joka oli roskiksessa ja onnistui nousemaan ylös.

Kaikki johtui siitä, miten koimme sen, miten elimme, miten meidän oli hankittava huumeita poltettavaksi, koska jos niitä tarjottiin ja annettiin minulle, en ostanut niitä, minusta tuli diilereiden parittaja, myydäkseni heidän oli taattava minulle päivittäinen krapulani, Silloin minusta tuli diilereiden parittaja, sain siitä lempinimen, he kaikki halusivat auttaa minua, he antoivat minulle huumeita myytäväksi ja minä kulutin niitä, minulla oli suurin vapaa-aika, mitä kenelläkään huumeidenkäyttäjällä voi olla, olla riippuvainen poltettavista huumeista.

Mutta minut tunnettiin urheilullisuudestani, , koska harjoittelin joka päivä, ja se hämmensi ihmisiä, jotka näkivät minut ja katsoivat minua, heillä oli aina vainoharhaisuus, vainoharhaisuus, jonka olen jo maininnut tässä kirjassa, epäluottamus, joka on epäilyttävä, kun teemme pahaa, olemme aina huolissamme, tapahtuuko minulle pahaa?

Rehellisesti sanottuna totuin tähän elämäntapaan, ja minun oli vaikea integroitua sosiaaliseen ympäristöön vankilan jälkeen, koska se on meille tuttu ympäristö, hyvin pieni tila, jossa päivittäinen kanssakäyminen saa meidät tutustumaan toisiimme, mutta fyysisesti.

Me kaikki haluamme olla johdossa, koska mielestämme on oikeutemme haluta valloittaa tila, joka antaa meille itsevarmuutta, olla sijoitettuna ympäristöön, jossa olemme aina tekemisissä pelon kanssa, mutta se ei ole pelkoa, se on yksinkertaisesti rauhoittumista, voimme voittaa tilanteen osaamalla olla, osaamalla puhua, osaamalla olla synkimmässä bisneksessä, jonka voitte kuvitella, huumeiden maailmassa, se on hyvin laajase on valtava ja se on suunnattoman laaja, kaikki mitä voitte kuvitella puhuttaessa rikollisuudesta, kaikki mitä voitte kuvitella bisneksessä, joka ei ole voiton tuottamista varten, Tässä tapauksessa varastaminen, ihmiskauppa, toisin sanoen vaikeat syytteet, vaikeat asiat, siihen liittyy myös hyväksikäyttöä, kun kyseessä on krooninen riippuvuus, jossa ihmiset itse tietävät, ettei heillä ole ulospääsyä, heistä on tullut hyvin pelkurimaisia riippuvuustekijän vuoksi, heitä käsketään, heidät alistetaan, jotta he voivat kiristää rahaa perheeltä, joka tuntee tuskaa nähdessään yhden omistaan.

poika, joka on heroiiniriippuvainen ja olettaa, että kaikki, mikä voidaan menettää kannalta, toisin sanoen menettää kaikki kasvatuksen arvot, jotka olemme saaneet ollaksemme joku elämässä, elää niin kuin meidät on opetettu elämään, koska ne ovat ne arvot, joita olemme tottuneet kunnioittamaan sen yhteiskuntajärjestyksen ja eettisten arvojen osalta, jotka vanhempamme jättivät meille ja joita julistamme riippumatta siitä, montako lasta , se kasvatusta, jonka opettamamme kasvatusta on aina elämän pidentämistä.

Raamatusta sanotaan, että synnymme lisääntymään, mutta voimme myös lukea Raamatusta, että Kain tappoi veljensä Aabelin, mutta hänet siunattiin ja annettiin anteeksi, hänet oli johdettu harhaan. Joskus elämässä tapahtuu, että meidät erehdykseen, kohtalokkaaseen erehdykseen, siihen, joka on oikeastaan kirjoitettu, koska se on kirjoitettu kokemuksella ja niiden lakien muodolla, joiden kanssa elimme ja kasvoimme.

Miksi?

Järjen voima voittaa aina, ja kaikki tuomiot, joita elämästä voidaan tehdä, eivät joskus ole oikeita, kaikkea painaa yksi tekijä: kunnianloukkaus, se, ettei ole hauska, ettei ole se, jota kaikki pitävät hauskana.

he haluavat halveksia, nöyryyttää; he tuntevat olonsa hyväksi, ja kun taloudellista valtaa ei ole, rajoitumme aina pelaamaan, koska oletetaan myös, että tämä on peliä, toisin sanoen on niitä, jotka sanovat, että on osattava pelata - nämä ovat suosittuja sanontoja - jotta onni voi osua kohdalle, jos jotain hyvää, ja että onni voi antaa meille sen, mitä etsimme, hyvinvointi, se, että voimme hyvin kanssa, se, että pystymme auttamaan, koska meidät on opetettu tekemään niin, jaamme yhteisen elämän vanhempiemme, veljiemme, sisariemme, isovanhempiemme ja isoisiemme kanssa, koska tämä on meidän sukupolvemme, koska olemme jatkoa sille, että he näkivät meidät jälkeläisistään syntyneinä olentoina, toisin sanoen, he tietävät, että meillä on kyky tuntea toisemme, tietää, että he ovat meidän ja että he ovat aina puolellamme, mutta he eivät koskaan pidä siitä, että he katsovat tai että heillä on perheenjäsen, josta he eivät pidä, heillä on kuva elämän säilyttämisestä, joka koostuu edistymisestä, yhtenäisyydestä, hyvinvoinnista, kukaan ei pidä siitä, tai nähdä jotakuta, joka kuuluu perheeseemme tai on meille läheinen, koska loppujen lopuksi olemme kaikki ihmisiä, meidän oltava tekemisissä toistemme kanssa, ja perheympäristö haluaa joskus ottaa meidät liikaa mukaansa, he tuntevat omistavansa sen, mitä ovat luoneet, ja he tekevät siitä elämäntavan, josta kirjoitetaan jokaisessa teologisessa lukemistossa, jota voitte lukea, toisin sanoen uskontojen tutkimuksessa.

Me kaikki otamme moraalisia oppeja, on asianmukaista, että ne, jotka tuntevat itsensä niin läheisiksi meille, jotka tekevät kaikkensa nähdäkseen läheisemme hyvinvoivina, vaikka mitä tapahtuisi, ja jotka eivät koskaan toivo heille pahaa, eivät anna heidän säilyttämänsä kuvan ja sen kuvan, jota heille on opetettu, niiden arvojen, joiden mukaan heitä on ohjattu, vasten, että he voivat tarkkaan tilannetta, joka voitaisiin kenties ratkaista, jos sitä ei toisinaan ymmärretä väärin. Toisin , kaikki on hyvin kaunista, ja tiedotusvälineet välittävät sen myös näin, aivan kuten julkisivu, näytämme kauniin kuvan, heitä painostaa myös valta, jonka me kaikki hyväksymme olevan vallassa, hyvin vaikea aihe, mutta se kaikkeen, mistä tullaan raportoimaan, se on olemassa, me olemme olemassa, me tulemme olemaan olemassa jatkossakin, koulutusta annetaan myös niille, jotka väittävät olevansa järjen herroja ja joskus välittävät ja haluavat eripuraa, heillä kaikilla on yksi yhteinen asia, jota he haluavat säilyttää: hyvinvointi, hyvinvointi, joka voi antaa heille mestaruuden kaikessa, mitä he voivat tavoitella ja haluavat hyvinvointia yhteiskunnalle, mutta he kaikki ovat eläneet ja heidät on kasvatettu isän ja äidin kanssa, heille on annettu asianmukaiset olosuhteet, jotta he voivat edetä uralla, jota he tavoittelevat, mutta he myös epäonnistuvat, mutta he aina unohtavat ja heitä hallitsee mielikuva; olen ylläpitänyt tätä keskustelua, koska laajuuteni on valtava tässä elämässä, olen oppinut paljon, olen kehittänyt sitä, mitä minun piti kehittää

Vaikka olin lukkojen takana, en koskaan ajatellut loppua, halusin aina olla suorassa yhteydessä niiden laitosten henkilökuntaan, joissa olin, vankilauraani voin kutsua niin, se tulkitaan paremmin sanan termein, mutta sen on oltava, se on tulkittava rehellisimmällä ja vilpittömimmällä tavalla, mitä elämässä on. Se liittyy kahdenvälisiin suhteisiin, jotka ovat suhteita, jotka ohjaavat kaikkia kansakuntia, jotka ovat yhteisön etua koskevia asioita, jotta voidaan turvata tavarat, jotta ne voivat tarjota sen hyvinvoinnin, joka on perustettu maailmassa. Vapaus on vaikein aihe puhua, voimme antaa pois kaiken vapautemme, se on maailman kaunein asia, se on suurin nautinto, jonka voit saada elämässä, se on vapaus, meidän on vain osattava voittaa kaikki esteet, joita kohtaamme elämässä. Niitä on valtavasti erilaisia, aloitan tärkeimmästä: Meillä kaikilla on yksi yhteinen asia, pidämme itsestämme, voimme olla rumia tai kauniita, sillä ei ole väliä, totumme elämään yhdessä, ulkonäkö ei ole kaikki kaikessa; Joskus hyvän ulkonäön takaa löytyy vähemmän hyvä puoli, mutta se oli Apollon puoli, kauneuden puoli, jota Nietzsche kuvasi, seurasin hänen omaelämäkertansa, siihen ei ole mitään, kauneuden puoli on se, joka saa meidät unelmoimaan, joka saa meidät ihailemaan, se tuo kaiken hyvän, mutta siinä se on, hyvä kulkee käsi kädessä pahan kanssa, kuten Nietzsche sanoi...

Kun puhumme kaikista maan päällä olevista olennoista, olivatpa he sitten poliitikkoja, tuomareita, pormestareita tai yhdistysten puheenjohtajia, he kaikki voivat olla, Jopa televisiojuontajat voivat olla karismaattisia ja kiitollisia, mutta kenellekään ei voi antaa anteeksi, sana "anteeksianto" tarkoittaa, että meillä kaikilla on syy, ja kun kysymyksiä esitetään, meidän on oletettava, että kaikki, mitä teemme, on yhteiskuntaa ohjaavien lakien mukaista ja että voimme elää sanan "laki" mukaisesti. Siitä he saivat oikeuden olla rankaisematta ja olla määrittelemiä, koska kaikki sopii yhteen, väärinkäytökset ovat olemassa, ovat olleet olemassa ja tulevat olemaan olemassa, on prologi.

Ja prologi tulee transsendenssistä, tuonpuoleisen oppimisesta, me kaikki elämme, koska tiedämme, että transsendenssi on enemmän kuin tuonpuoleinen, se on kykyä olla, se on kykyä olla, se on kykyä opettaa, se on sitä, että meillä on kaikki, mutta on olemassa avainsana, joka nimeää kaiken tämän: filosofia, elämäntapa, elämän ilo, tämä on se, mikä muodostaa yhden transsendenssin tekijöistä, jatkamme olemista ja jatkamme elämistä samalla tavalla, olemisen evoluutiossa, se, että meidät on luotu, se, että meidät on hylätty, ei tee kenestäkään huonosti siunattua se hyvä, jota voimme harjoittaa, on jumalallinen, se, jonka olemme oppineet, se on kohtalomme, jonka olemme oppineet...

kaikki on jätetty meille suurten arvojen perintönä, joten he korottavat itseään kirjoittamisissaan sanoissa, mutta tämä kaikki on vain vallan säilyttämisen ja korottamisen ylistämistä, koska kaikki tämä voisi olla kaunista, jos kaikki todella toteutuisi ja olisi kirjoitettu ylös, se olisi erittäin hyvää.

Miksi?

Olisimme siirtymässä inhimillisen mädännäisyyden laajimmalle polulle, olemme laillistetun demokratian orjia, jotka käyttävät hyväkseen tilannetta, jossa heidät on suljettu ja alistettu tiukempiin sääntöihin; joskus emme reagoi samalla tavalla kuin normaalisti rauhoittavalla tavalla, sitä kutsutaan olemisen transsendenssiksi, muutokseksi olemisen julmimpaan puoleen, näin tunsin, opin omasta kokemuksestani, että viha on elämisen elinehto, elämiseen ja selviytymiseen se nähdään ja näin todistetaan tieteen arvojen avulla, että se on hallittu turvallisena tapana elää silloin, kun on pakko olla niin, emme voi paeta asiaa, ominaisuutemme ovat moninaisia, mutta ne kaikki juontavat juurensa samasta asiasta, mystifikaatiosta, ei ole olemassa täydellisempiä olentoja kuin kukaan muu, kaikki osaavat elää, sitä varten tarvitaan taattua ja uskottavaa tukea jokaiselle olennotte, teemme yhteistyötä, käteistä rahaa, jotta toisilla olisi parempi elämä, työttömyys, asia

Tämä on kokemus, jonka te kaikki jaatte kanssani, olen kutsunut tätä tarinaa olemisen jatkumoksi, se on tämän painoksen jatke.

Kaikki alkoi vanhempieni eron jälkeen, pääsin nunnien kouluun São Miguelissa, se oli koulun nimi, vietin lomat isäni kanssa, olin läheinen siellä, mutta eron jälkeen minulla ei ollut hyviä suhteita isääni, ja siitä kaikki alkoi, äitini oli Pontinhaan eron jälkeen, olin noin 10-vuotias, kun saavuin sinne ja tutustuin Pontinhaan, karkasin koulusta, en hyväksynyt sitä elämäntapaa, mutta he saivat minut kiinni, Olin viaton, tiesin, että lain voima oli olemassa, isäni oli armeijassa, uskalsin kulkea tietä pitkin, koska isäni kertoi minulle tarinoita siitä, että hän oli mies, joka palveli armeijassa, hän palveli kansakuntaa, kova mies, kuten olen jo sanonut, mutta hän antoi intohimonsa viedä itsensä mukanaan rakastaakseen toista naista, oli hyvä mies, fyysisesti voimakas, myös älyllisesti, hyödyin siitä, että olin periytynyt hänen geeneistään, minulla oli hänet sankarinani, tämä oli kaikki se oppi, joka myöhemmin tuli muuttumaan.

Miksi?

Tiesin, että pystyin hallitsemaan, hetkestä lähtien, kun erosin, kun jäin äitini luokse, minusta tuli itsenäinen, hankin äidilleni rakastajan, ahkeran miehen, hän työskenteli postissa ja tekee töitä, hän on arvokas mies, se alkoi sieltäkin, minun piti auttaa äitiäni ja minusta tuli asian hallitsija, kaikesta huolehdittiin hyvin, Kaduin sitä, itkin, mutta voitin, mielestäni tämä on sopivin aihe, rakastin heitä kuin ketään muuta, onneksi he ovat kunnossa, heillä on oma elämänsä, oli normaalia, että oli riitoja, mutta he olivat aina oikeassa, minä olin se, joka turruttui transsendenssiin, halusin enemmän, halusin saada tekemättä mitään, ajattelin, että se oli helppoa.

Aloitin työt auttaakseni äitiäni, mutta pian tajusin, etten aio antaa itseni hallita, joten aloin työskennellä verhoilijan apulaisena, joka on se, joka tekee muottiin valettavan ja verhoiltavan rakenteen, työskentelin naapurustossani Pontinhassa, työskentelin siellä Toninhon kanssa, joka oli sukupolveni poika, minulla oli useita veljiä, mutta minä olin suosikki.

Siellä työskenteli eräs kaveri, joka oli runkovalmistaja, joten hän pystyi verhoilemaan sohvan, hän oli jyrkän näköinen, enkä halunnut enää sietää häntä, aggressiivisia tapoja.

Olin jo kokenut tämän isäni kanssa, joten päätin kääntää toisinpäin, tunsin kykeneväni etenemään elämässä, se ei painanut minua, mutta olisin voinut häpäistä itseni sinä , koska en halunnut satuttaa häntä tai vahingoittaa häntä, vaan suojellakseni itseäni, heitin kämmenen kokoisen kiven, mutta heitin sen , halusin antaa varoituksen.

Minut hyväksyttiin silti sinne, jatkoin töitä ja lähdin vapaaehtoisesti, mutta myös omistaja kuoli HIV:hen, en pitänyt siitä tilanteesta, näin hänen kärsivän sairaudestaan, mutta kunnioitin häntä aina, menetin työni, aloitin aktiivisen työnteon, eli slangissa sitä sanotaan, että on vastuussa, eikä siedä pomoja, haluamme itsenäisyyttä, tunsin itseni leijonan pojaksi ja käyttäydyin kuin sellainen.

Maaliskuussa 1996 minut löydettiin Avenida metrolta, metrossa oli jo tapahtunut useita ryöstöjä, ja siellä tapahtuneista rikoksista oli raportoitu, ja tuolloin poliisi tuli paikalle ja pyysi meiltä henkilöllisyystodistusta, ja siinä se oli, oli jo kirjaus, Viikkoa aiemmin olin ollut Benfican superblokkissa syytettynä lukijan ryöstöstä, mutta seurassani ollut poika, Ricardo, oli varovainen, kokematon, hän oli tullut Ovarista eikä tuntenut kaupunkia, mutta hän tunsu tiensä, hän oli huumeriippuvainen, ja tuolloin hän oli huumeriippuvainen.

Kun käytin kokaiinia, ajattelin, että olisi hyvä olla turvakaari, toisin sanoen turvata itseni hyvin tulevaisuutta varten, toisin sanoen olla vahvuus, liitto, jonka avulla voin edetä.

Mutta nyt tulee rakenne, yksi tärkeimmistä tekijöistä uskollisuuden kyvyssä, eksyminen alkaa, näin minä huomasin sen, minkä jo tiesin, että ei voi luottaa, jos ei tiedä, mutta kokemukseni oli laaja, se oli valtava, olin varma itsestäni, olin hyvä siinä, mitä tein, olin jo tehnyt useita aseellisia ryöstöjä, valitsin tien, jolla en vahingoittanut ketään, sain vain rahat.

Miksi?

Elääkseni liityin tähän elämäntapaan, ja maaliskuussa 1996, tarkemmin sanottuna 28. päivä, minulle ilmoitettiin pidätysmääräyksestä, josta oli muka ilmoitettu, minun on vain lisättävä johdanto tähän aiheeseen, viikkoa aiemmin minut oli pidätetty Benfican superblokkissa, olin nukkumassa autossa, auton omistaja oli ilmavoimien everstiluutnantti, mies, joka oli jo ollut ulkomailla, olin tottunut nukkumaan siellä, mutta minulla oli edelleen talo Pontinhassa, itse asiassa sinä yönä olin Ricardon kanssa, ja varastimme lukijan ja nukahdimme autoon, olimme

yllätti ja herätti PSP-agentit, he kuuluivat Benfican superpoliisiasemalle, mutta en pelästynyt, ja sanoin Ricardolle, ettei hän saisi pelätä, hänen oli oltava vahva ja sanottava ei loppuun asti, ei ollut mitään todisteita päinvastaisesta, mutta hän varoitti minua, että poliisit saattaisivat tulla, mutta rauhoittelin häntä, sanoin, että kaikki oli kunnossa, olin juonut paljon viskiä ja halusin nukkua, enkä halunnut mennä kotiin, ja asuin siellä lähellä. Tämä tapahtui, se oli pahin epäily, jota mies voi tuntea, kun hän opettaa ja kouluttaa sen hetken tilannetta, joka voi tapahtua, sinä päivänä pääsin pälkähästä. Hän onnistui noudattamaan sääntöäni siitä, ettei hänellä ollut mitään sanottavaa, mutta he eivät olleet vakuuttuneita ja menivät hakemaan kaikki naapuruston autopalvelijat selvittääkseen, tietävätkö he ryöstöistä, sinisestä CD-soittimesta, mutta olimme jo tehneet useita rikoksia aiemmin ja ne kaikki olivat osa ryöstöä ja kidnappausta, Menimme kuulusteluun Avenida metrossa, poliisiasema oli Marquês de Pombalissa, pääkaupunkiseudun poliisiasemalla, meitä kuulusteltiin, en sanonut mitään, en tiedä Ricardon keskustelua, mutta koska olin jo ollut samanlaisessa tilanteessa viikkoa aiemmin, luotin häneen.

Sinä päivänä lähdimme poliisiasemalta, minulla ei ollut mitään sanottavaa, luotin hänen todistukseensa, jotta pääsisin pälkähästä, olin juuri hankkimassa ajokorttia, olin töissä, mutta sain jo työttömyyskorvausta, jatkoin ~~matkaa~~.

Sain ajokortin, menin suorittamaan koodin, läpäisin sen, ajoin jo autoa, tunsin oloni hyväksi, minulla oli hauskaa, ja silloin minulle annettiin pidätysmääräys, sain pidätysmääräyksen oikeuslaitokselta, minut haettiin kotoa, olin tullut kuntosalilta, olin treenannut yli kuukauden, kun menin oikeuslaitokseen, ymmärsin, Kun minua Marquês de Pombalin poliisiasemalla, en sanonut mitään, mutta Ricardo kaiken, jatkoin todistustani, esituskintavaiheessa se oli oikeudellinen tutkimus, minulla ei ollut mitään sanottavaa heille, mitään ei ollut todistettu räikeällä tekijällä. Siksi en voinut hyväksyä sellaista päätöstä, se olisi ollut kuin antautuminen, ehkä ollut parempi suhtautua toisin, kertoa totuus, olla yhteistyökykyinen, katua, mutta tuomitsin itseni viisaudellani, halusin myös leikkiä oikeudenmukaisuutta, tuomari, joka tuomitsi minut, oli mies, jolla oli ollut ikäviä kokemuksia elämässään, yksi hänen tyttäristään kuoli yliannostukseen ja muut jäljelle jääneet lapset olivat myös jääneet koukkuun huumausaineisiin, lakimies varoitti minua, että joko puhun totuuden tai muuten joudun koville, mutta minä luotin itseeni.

Hän ei minua niin kuin hänen olisi pitänyt, hän ei osannut toimia niiden tehtäviensä laillisuuden mukaisesti, jotka hänen on täytettävä lain edustajana; tuolloin minulla ei ollut henkilökohtaista asianajajaa, eikä minulle koskaan annettu sellaista, vaan jouduin palkkaamaan sellaisen vankilan jälkeen, kun minut oli tuomittu ja kun minut oli tuomittu.

Tiesin olevani tienhaarassa, oli todistusta, en halunnut ottaa sitä vastaan, maksoin kalliin hinnan yhteistyöhaluttomuudestani, ja se kaikki johtui suuresta tuomiostani, ajattelin jopa tappaa itseni.

Se oli surullinen päivä minulle, vannoin itselleni, että selviytyisin kaikista epäsuotuisista tilanteista, jotka saattavat tulla tielleni, se oli minulle lopun alku, menetin vapauteni jokin aika sitten, otin raskaan ketjun ja onnistuin selviytymään.

Kun voitin, opin taidon puolustaa itseäni itseni kautta, kaikki kunnioittivat minua, mukaan lukien vankilan toimintoja hoitava hallintovalta, koska heidän kanssaan on oltava tekemisissä, kun haluaa voittaa jotain, he ovat teoksen herroja, toisin sanoen hallitsemansa alueen herroja, he luulevat olevansa, Heitä käsketään tekemään, mitä on tehtävä, seuraamaan lojaalisuuden polkua riippumatta siitä, miltä se näyttää, miten se voi olla ja miltä kaikki voivat , mutta on alistaminen, joka on disvalifiointia, kun he ovat tässä asemassa, he luulevat voivansa olla tilanteen herroja, he eivät alistu yksinkertaisimpaan olentoonon elettävä, se on ennuste siitä, mitä on tulossa.

he opiskelivat ja katastrofeja, joita he tekivät, ei yksi, ei kaksi, ei neljä, niitä oli useita, hyvin monia, kutsuin niitä kaikkein epäonnistuneimpien ristiinnaulitsemiseksi, mutta nostin moraalini, koska oli aina korkea, kaikki alkoi sisäänpääsystäni, kun saavuin I.P.:hen Linhossa, se oli kova sisäänpääsy, hyvin kova, olin täynnä vihaa ja voitontahtoa, ajattelin jopa karata pois, jos minulla olisi ollut tilaisuus, onnistuin pitämään itseni, kaikki siksi, että onnistuin saamaan kunnioitusta veteraaneilta, jotka olivat I.P.:ssä, ja he olivat oppimiseni todellisia pilareita luostarissa.P, ja he olivat todellisia tukipilareita minulle, jotta opin luostarielämää, taistelin, taistelin, onnistuin, muuten minut olisi unohdettu, kaikki muistavat minut, kaikki haluavat muistaa minut, olin tyypillinen kuva, minusta tuli synkkä ja kylmä johtaja, joka ei osannut rakastaa, ja näin voitin kunniaa vankilan sisällä, ne olivat kylmiä tekoja niiltä, joiden oli osattava elää ja pysyä maan päällä voittaakseen. Näytin nopeasti kasvattajille, avustajille, vartijoille ja vankilanjohtajalle, että he auttaisivat minua voittamaan vaikean taistelun, en tuntenut mitään tukea, katsoin vain hetken olosuhteita ja apu oli barbaarista, tapahtui se, mitä ei olisi voinut tapahtua, minusta tuli paholainen itsessäni, mutta en etsinyt vaikeuksia, halusin vain elää ja selviytyä, se oli hetki.

Isabel oli koulun rehtorin nimi, jota kohtaan tunsin tervettä ja miellyttävää kunnioitusta. Hän oli aina kanssani, auttoi minua aina, mutta myöhemmin hänestä tuli minussa raivo, mutta kunnioitin häntä aina. Ja tämä kaikki johtui siitä voimakkaasta painostuksesta, jonka aiheutti hallintojärjestelmä, jonka rehtorin nimi oli João G. mies, joka oli tullut ulkomailta, pääsi palkkahästä, kun hänet yritettiin tappaa, hänen tarinansa tunnetaan hyvin, hän johti Linhón hallintoa useita vuosia, aina siirtooni asti, tutustuin häneen hyvin, hän oli jopa mies, jonka kanssa pystyi puhumaan, hän oli kommunikoiva, hän oli kiinnostunut aiheesta, Hän tulkitsi minut väärin, ehkä sijaisten takia, minua pidettiin hyvin arvossa ammatillisessa piirissä, kaikki kunnioittivat minua kaverina, ja tämä johtaja halusi uransa huipun, toisin sanoen, olen täällä dominoimassa, olen täällä voittaakseni tahansa, minua arvostetaan hyvin, se oli hänen tavoitteensa, muun muassa hän voisi sanoa enemmän. Yksi niistä asioista, joita hän ajoi eniten, oli huumekauppa, hän auttoi mielellään humeriippuvaisia, mutta hän vaati vastineeksi hintaa, hän pelasi lain kanssa, hänellä oli vaikutusvaltaa oli kyse väliaikaisen ja ehdollisen vapauttamisen ja avoimen järjestelmän vapauttamishakemusten arvioinnista, hän ei ollut paha mies, vain ne, jotka ottavat omiensa perään, eivät rappeudu, ja minä valitsin vaikean tien, tien, jota kukaan ei mielellään kulje, mutta minä päätin kulkea sitä, kulkea tietä, joka sopi minulle parhaiten.

Minut oli ennalta määrätty, kun puhutte kohtalosta, olette joskus oikeassa, ette ole kovin kaukana todellisuudesta, näin lapsena monia unia, ja ne olivat unia, jotka muuttuivat painajaisiksi, olin jo ennakkoinut aavikolla kulkemisen, olin jo nähnyt tulevaisuuteni, mutta se kaikki kuvattiin minulle unessa, Minulla oli jopa mukana noitia, joita kutsuttiin sellaisiksi, he välittivät uniani, koska heidän oli pakko, naisen voima oli suuri, hän auttoi minua, mutta uteliaisuus heräsi pidätykseni jälkeen, minulla oli suuri riita veljeni kanssa ja halusin olla parempi kuin hän, terve riita, hän halusi olla ja on aivan kuten minä. Tuohon aikaan meillä oli tapana mennä metsästämään vesikäärmeitä vastaan tähdätä, meillä oli tapana pelata snookeria, joskus kohtasimme kovia vastustajia, mutta voitimme aina, tiesin, että hän oli hyvä; nykyään hän on luutnantti armeijassa. Isäni onnistui suorinta tukea, jota hän pystyi antamaan minulle, hän antoi sitä hänelle, hän auttoi häntä hänen koulutuksessaan, ja kaikki tämä siksi, että oli eroa.Olemme keskellä tuloani Linhoon, se oli rankkaa, heti alusta alkaen vartijat halusivat tutustua minuun perusteellisesti, se oli normaali tulo, jos puhutaan ilmapiiristä siellä, se oli vaativa ilmapiiri, sekä vartijat että vangit halusivat voittaa, siellä oli hyvä johtaja, Manuel, mutta hän oli korruptoitunut, mutta hän ei vahingoittanut ketään, hän vain voitti ja teki työnsä ja myös auttoi, kolme vuotta olin hänen siipiensä alla.

hänet erotettiin johtajan , mutta hänestä tuli seurakuntaneuvoston puheenjohtaja, mutta hän ei koskaan päässyt eroon siitä, mikä oli saanut hänet lähtemään Linhósta, hän oli hyvä mies, hän halusi kaikkien hyvinvointia ja samalla hän ei vahingoittanut ketään, oli tarve tehdä töitä, B-siivessä, jota pidettiin tappajasiivenä, sitä kutsuttiin lempinimeltään tappajasiiveksi, kaikesta, infrastruktuurin päälle, ja kun otit vastaan vierailijan salongissa, vettä putosi, se oli seurausta puutteesta, meidän oli pidettävä sateenvarjot auki, koska elimme niin korruptoituneessa ympäristössä, että vankilanjohtaja hyväksyi ehdotuksen, joka perustui vankilapalvelujen pääosastolta saamiinsa rahoihin, hän pääsi palkkahästä, ehdotus perustui harjoituskentän, eli jalkapallokentän, järjestelyihin, se oli mutaa ja multaa, hyvin raskas, se oli hänen lempinimensä, häntä saattoi kutsua myös hoikaksi, mutta hän oli hyvä, hän osasi myös kävellä, hän osasi manipuloida, ja hän oli hyvä.

Jos järjestelmässä oli korruptiota, meidän pitäisi hyödyntää sitä.

Olin tuolloin ollut 16 vuoden tuomion puolivälissä, ja olin istunut kahdeksan vuotta salaisuuden pitämisestä, mutta se ei päättynyt parhaalla mahdollisella tavalla, koska oli ihmisiä, joille olisi aiheutunut vahinkoa, koska niin sen on oltava, se on osa järjestelmää,

Järjestelmä on perustettu tällä tavalla, ja sille on oltava perusteet, ja sen myötä kului toinen vuosi, olin Linhossa kolmatta vuotta, ja todellinen dilemma tuli vastaan.

korruptiota, huumeiden myyntiä, jonka johtoporras oli hyväksynyt, he käyttivät kaikkeen vankia, johon he luottivat, vaikutusvaltaista huumekauppiasta, joka oli saanut elantonsa huumeiden myynnistä, hänen nimensä oli Luis Torres, hänellä oli jopa poika vankilassa, SKIP-yritykseltä tuli tarjous, kun he tekivät ja täyttivät pussit, he maksoivat xis, minua jopa kutsuttiin sinne töihin, en hyväksynyt sitä.

se, että miehet, joiden oli määrä täyttää tämä tehtävä, -

He hyväksyivät maksun huumeiden osalta ja pitivät sen.

rahat siirrettiin välittömästi tietokoneen välityksellä, ja silloin Manuel T:n todellinen ongelma syntyi. Siihen asti emme voineet tehdä paljoakaan, oli oikeudellinen tutkinta, oli tarkoituksellisia siirtoja, toisin sanoen, siivotaan imagomme, mutta he eivät voineet siivota kaikkea, he menivät oikeuteen, oikeudellisessa tutkinnassa oli vastaajia ja monenlaisia todistajanlausuntoja, mutta minä en todistanut, minua ei edes kutsuttu todistajaksi, en aikonut sanoa paljoakaan, ajoin vain suojella omaisuuttani, minusta tuntui, että kannatti käsitellä asia, voisin saada siitä jotain, jos pysyisin hiljaa, en tiennyt, että maksaisin kovan hinnan.

Konstaapeli Pardal jäi pois vankilapalvelusta, päällikkö Amorim joutui jäämään varhaiseläkkeelle, ja Manuel T. onnistui jopa pääsemään erään seurakunnan pormestariksi.

Johto vaihtui, ja João G. oli seuraava nimi E.P.:n hallinnossa. Minulla oli kunnianhimoinen tavoite, joka oli liian suuri jopa kyseiseen kontekstiin nähden, kun B-siiven olosuhteiden muokkaaminen alkoi, puolet siivestä oli suljettu työn ajaksi, ja löysin itseni Carlosin sellistä - hän oli yliopiston professorin äidin poika, hän toimi koulun rehtorin sihteerinä, mutta hän oli huumeriippuvainen, Hän oli krooninen huumeriippuvainen. Tunsin myötätuntoa häntä kohtaan, koska näin hänen häviävän koko ajan, hän ei kyennyt kehittymään, hän oli alistunut kulutukseen, mutta hän oli älykäs, hän oli tarkkanäköinen ihminen, mutta huumekaupassa mustat olivat vallassa, hänellä oli ongelmia heidän kanssaan, hän pyysi jopa suojelua, kun olin hänen sellissään hänen kanssaan, mutta on hassua, että kukaan ei koskaan puhunut minulle tai vaatinut rahaa tai velkoja, jotka hänen oli maksettava, minä jopa puolustin häntä, mutta hänet petettiin, hän jätti minulle heroinivelan miehelle, joka oli jo hakannut hänet velkojen takia, minä hyväksyin sen ja olin hänelle velkaa, En pelännyt sitä, koska heroini teki minusta villin olennon, totaalisen hallinnan, siitä lähtien minun oli elettävä kovaa elämää, oli raivoni huippu nähdä jonkun kärsivän, koska he kaikki antoivat minulle syyn, minulla oli useita lähitaisteluita, he eivät voineet voittaa minua, voitin tapauksen, he kaikki tarvitsivat tukeani sen jälkeen toimiakseen ja myydäkseen ja ollakseen hyvin perheidensä kanssa.

Minulla oli ilmaista heroiniä, olin tyytyväinen, koska minulla oli näyttäviä arvoja, olin kaveri, olin ystävä ja puolustin asiaa, mutta minulla oli hyvin vahva tunne siitä, että kukaan ei vastustaisi minua, vaikka käytin heroiniä. He kaikki oppivat kunnioittamaan minua, he olivat rikollisia, he kaikki tunsivat toisensa ympäristössä, olimme, heitä kunnioitettiin, he itse vihasivat minua, he tarjosivat minulle heroiniä, jotta voisin mennä opiskelemaan, se oli heidän mielestään ainoa keino, jolla minulla oli mahdollisuus terveeseen ammattiin ja oppimiseen, se oli kulutuskierteen jatkumista, minulla oli hyvä olo, olin tottunut siihen ja se vei haluni syödä ja harrastaa seksiä, se oli ihanteellinen tapa viettää aikaa vankeudessa ilman, että minun tarvitsisi vaivautua seksin harrastamisen ja syömisen ongelman kanssa.

Minut siirrettiin Vale de Judeosiin vuonna 1998 suorittamaan puusepäncurssia, mutta en suorittanut sitä loppuun kymmenen kuukauden jälkeen, vaan palasin takaisin Linhoon.

Jouduin suoraan rangaistukseen, niin sanottuun 111-järjestelmään, kovaan järjestelmään, jossa odotamme tutkimusta, joka voi johtaa seuraamuksiin tai kurinpidollisiin seuraamuksiin, maksoin, maksoin hinnan siitä, että vaadin oikeutta minulla oli, eli oikeutta saada televisio ja radio, mutta he ottivat minulta kaiken sen pois, ja kaikki tunsivat minut nimellä, jolla kutsuin kotiani.

Äiti oli antanut minulle Susanan, ja se oli ihmeellistä, koska minulla oli aina televisio sellissäni. Joskus keksin asioita, otin sen ja panttasin sen, vuokrasin sen, jotta voisin käyttää sitä päivinä, jolloin tunsin itseni heikommaksi, mutta minulla oli ääretön rakkaus sitä kohtaan, olisin valmis tappamaan sen, jos joku hemmottelisi minua, tein sen muutaman kerran, en voinut hyvin.

Menin III:een ja minua kuuli vankilan johtaja, Amorimin johtaja, mosambikilaista syntyperää, mutta portugalilainen, pitkä mies, mutta hoikka, hän ei ollut paha mies, hän halusi vain saada alueen hallintaansa, hän halusi sen hiljaiseksi, niin hän sanoi minulle, että lopeta puhumasta tuolla tavalla tai me suutemme, sanoin, että kyllä, minä voin suuttua, olin valmis siihen, silloin lähdin johtajan toimistosta, eli hänen pöydältään, hän oli työskennellyt siellä monta , vartija Baptista, Hän joi paljon, mutta hän oli rehellinen, hän ei halunnut satuttaa ketään, hän oli kuin pomo, hän halusi voida , tämä vartija yllätti minut, hän yritti hyökätä kimppuuni, hän ei onnistunut, siellä oli joitakin muita vartijoita, jotka olivat siellä, PBX:ssä, ja he näkivät sekaannuksen, he piirittivät , he yrittivät hyökätä kimppuuni uudelleen, he eivät onnistuneet, se vielä muutaman minuutin, mutta heidän sinnikkyytensä oli minun vastarintani, silloin ilmestyi viisikymppinen vartija, vartija Ferro, hän puhui ,

Hän käski minun lopettaa ja että kukaan ei löisi minua, mutta olin jo lyönyt vartija Batistaa ja vankilan päällikköä, päällikkö Amorimia, en aiheuttanut heille paljon vahinkoa, tiesin, että häviän, joten hän sanoi minulle, että menet käsiraudoissa turvapaviljonkiin, päämies käski laittaa käsiraudat päällikön läsnä ollessa, hän oli , joka määräsi sen, hän määräsi vartija Ferron ja menin , päällikkö käski ottaa käsiraudat pois ja määräsi minut selliin, koska olisin turvassa, kunnes tutkinta olisi päättynyt.

Rehellisesti sanottuna sain kunnioitusta miestä kohtaan, hän oli mies, hän oli pomo, hän näytti esimerkkiä, sillä alistamisvoimia edustavien instituutioiden on oltava kaikkien hyvin hallussa, jotta kaikki voivat hyvin. Minulle hän oli inhimillisin pomo, jonka olen koskaan tavannut. Minua rangaistiin, kuten olisi loogista, minun olisi pitänyt maksaa itse teosta, mutta sain myös heidän kunnioituksensa, he lakkasivat sekaantumasta välittömään elämäämme, siihen, että meidän on selvitävä hengissä, jopa vankilan sisällä elämme, kutsuin sitä inhospitable paikaksi, olemalla identtinen itse lauseella, paikkaan, jossa ei ole mitään, Olemme elossa vain elämisen vuoksi, mutta meidän on uskottava, olin jo kuullut henkirikoksista, oli ollut useita *mareações*, tämä on slangisana, jota käytetään rikollisessa elämässä, toisin sanoen se tarkoittaa murhaa, olin siis jo tehnyt muutamia tilanteita, jotka saattoivat mennä huonosti vankilaympäristössä, joihin liittyi myös

Hugo Rastaan kanssa, Rasta on hänen lempinimensä, hän joutui vankilaan 16-vuotiaana, hän asui Unkarin naapurustossa, tapasin hänet silloin, kun hän istui rangaistusta turvapaviljongissa, näin nuoren miehen, joka oli jo muutaman vuoden vanha Linhosta, ja otin häneen yhteyttä.

Hän antoi minulle savukkeen, mutta lakkasin tapaamasta häntä, koska olimme lukkojen takana niin monta tuntia, se oli tuttavuus, se oli hetki, koska olin nähnyt hänet siellä, hän oli siellä, B-siivessä, siivessä, jota pidettiin murhanhimoisena, hän oli A-siivessä, rauhallisessa siivessä, Siellä oli vankeja, jotka tekivät töitä ja halusivat olla rauhassa vankilassa, mutta siellä oli kuluttajia, huumekauppiaita, ja siellä oli yksi, joka on yhä vankilassa, hänen nimensä on Delfim, selitän tarinansa kohta, hän tuli luokseni, näin hänet nopeasti kun tapasin hänet ensimmäisen kerran, hän oli ovela, Hän oli hyvä chavalo, mutta hänellä oli ollut myös villi lapsuus, koska hänen vanhempansa olivat palanneet Kap Verdelle etsimään parempaa elämää, koska heillä oli historialliset siteet tietoon, ja he olivat eläneet vaikeuksissa, heidän elämänsä ei ollut helppoa, heidän oli asuttava Unkarin naapurustossa, naapurustossa, jossa asui enimmäkseen kapverdeläisiä ihmisiä, talojen rakennustapa ei ollut kovin hyvä, mutta ne tarjosivat minimiolosuhteita saaneet nukkua kadulla, heillä oli katto, vaikka se olisi ollut kuinka kurjaa...

Toisin sanoen heillä oli koulutus, heidän talonsa pidettiin puhtaana ja siistinä, kuten niillä, joilla oli todellinen koulutus, mutta sosiaalinen eriarvoisuus oli olemassa, heidän oli tehtävä paljon työtä, ja nämä ihmiset olivat hyviä ihmisiä, he halusivat hemmotella lapsiaan, mutta heillä ei ollut aikaa heille, heidän oli tehtävä työtä saadakseen rehellisen elämän, hyvinvoivan elämän, Se on asianmukaista ja joskus etäisyys voi aiheuttaa shokin, lapset alkavat kasvaa, he viettävät paljon aikaa poissa vanhempiensa luota, laillinen valtakirja, kun haluat kasvaa, olla itsenäinen, olla omavarainen, etsiä sitä, mikä oli hyvää, mutta se kaatui huumeisiin, se oli kontakti aivan kuten minulla oli, kun minua rangaistiin, mutta josta sitten päästin , Koska menetin katsekontaktin ja koska minulla ei ollut aikaa suorempaan kontaktiin, en muistanut häntä, mutta hän tuli luokseni, olin osastolla B ja harrastin paljon urheilua, ja hän meni ohitseni ja kysyi, haluaisinko pelata korttia, tyyppillistä kapverdeläistä bisca-peliä, ja ystävästyin hänen kanssaan siellä, mutta se kesti paljon , ja se jatkuu edelleen, mutta tuohon aikaan hän käytti myös heroiniä, ja silloin muistin, että olin nähnyt hänet intendenteissa, siellä tehtiin pimeitä kauppvoja, mustassa pörssissä, jossa kaikki on hyvin, kunhan kukaan ei vahingoita ketään, se oli huono hetki, jolloin tajusin ensi silmäyksellä, että poika oli ovela, hänellä oli sielu, hänen ulkonäkönsä oli rasta...

Iso, villi, mutta hyvin hoidettu, se oli mielikuva, kun näin hänet ensimmäisen kerran, ja tajusin, että hän oli poika, joka yhteiskunnan silmissä nähtiin sellaisena, lainsuojattomana, miehenä, joka elää yhteiskunnan marginaalissa, mutta kaikki haluamme, että hyvinvointimme , jotta voimme suojella itseämme, jotta voimme huolehtia hyvinvoinnistamme, Mutta tiedämme myös, että hyvä kulkee käsi kädessä pahan kanssa, ja siitä johtuvat teot vaikeuttavat elämää, hänet oli siirretty osastolta A osastolle B, hän oli minun vieressäni, hän oli samassa sellissä Tiquinhon, toisen kapverdeläisen kanssa, bravo oli myös ollut sellissä jonkin aikaa, tavattuani hänet tiesin, että hän oli ollut sellissä , heillä olisi eri tarinat, kerron Tiquinhon tarinan myöhemmin, samana aamuna siirron jälkeisenä yönä Tiquinho palasi osastolle A, hän oli tehnyt diilin johdon kanssa, yhteistyöhön laittamalla toisen härkápäähän, se on toinen slangissa käytetty ilmaisu, joka tarkoittaa toisen jättämistä roikkumaan, jotta hän voi pelastaa itsensä, hän ei näyttänyt pahalta, hän oli keskellä ja tulimme hyvin toimeen, mutta Hugo jäi B-siipeen, sinä yönä puhuimme ikkunan kautta, pystyimme ottamaan yhteyttä toisiimme sillä tavalla, olimme hyvin lähellä, ja kuulin paljon melua sellissä, se kiinnitti huomioni, vankilan sisällä meidän on oltava käsityksessä siitä, mitä tapahtuu.

Vaara on se, mikä saa meidät elämään ja auttaa meitä voittamaan, se tuo meille tahtotilan sielun, sielun, jota me kaikki haluamme ruumiillistaa, vahvan sielun, joka on täynnä rohkeutta taitavuutta ja oveluutta.

Seuraavaa aamua edeltävänä iltana puhuimme ensimmäistä kertaa vähään aikaan.

ikkunasta, kun kuulin ääntä ja kysyin:

- Kuka siellä on?

Olin ääntä, hän kertoi minulle:

- Minä olen Hugo ja lisäksi Tiquinho.

Se oli heidän tapansa rangaista häntä rikoksesta, johon he olivat syyllistyneet samana päivänä, kun heidät siirrettiin B-siipeen, se oli rutiinia, silloin hän sanoi minulle, että kun he avaavat ovet, tässä tapauksessa sellit, tulkaa A-siipeen, mutta hän käski minun olla hiljaa, mutta ajattelin, että tämä oli Hugo, hän oli tähti, hän oli tämän hetken mies, hän oli riippuvainen heroiinista, hän vaati, että diilerit toimittavat hänelle huumeita ilman rahaa, se oli velvollisuus, hän vaati sitä, kapinallinen poika valtavassa määrin, silloin tapahtui ryöstö, annoin ovien avautua, en mennyt ulos, mutta tiesin, että hän tekisi niin, tiesin, että hänellä oli A-siivessä jotain kuumaa, slangisanana myös kuumuus, joka voidaan ymmärtää rikosjargonissa kaduilla kulkevien rutiinitapahtumaksi.

kastut sateessa.

Sitten lähdin sellistä, tein normaalit rutiinini: söin aamiaista, menin junaan, kouluun, luennoille, ja sinä aamuna aamiaisella yllätyin, etten nähnyt heitä, koska tämä oli rutiinini, etsin myös heitä, olin riippuvainen, mutta en ollut vielä oikeasti riippuvainen, mutta olin jo tehnyt joitakin ryöstöjä ja kiristänyt jonkin verran rahaa, Aamun aikana he tulivat kertomaan minulle, pojat, jotka olivat myös kuluttajia, heitä kutsuttiin piraijiksi, he etsivät elämää rehellisemmällä tavalla, mutta aina petollisesti, koska riippuvuus johti heidät myös siihen, Hugo meni Tiquinhon kanssa turvapaviljonkiin, mutta toinen tuli mukaan, Zé bola, Angolainen, joka asui Chelasissa, en koskaan tuntenut häntä kohtaan hyvää, koska olin antanut hänelle verkkahousut Emilion naapurustosta, ja hän halusi ryöstää Emilion, hän tiesi, että housut olivat minun, hän oli kiusannut minua useita kertoja, mutta en koskaan välittänyt, koskaan välittänyt, he tappelivat, Emilio oli Bairro Altosta, hän kasvoi siellä Bairro Altossa, hän oli röyhkeä, meillä oli sama kasvatus, ja hän halusi puolustaa sitä, mikä oli minun, hän halusi puolustaa kunniaa siitä, että hän oli kotoisin naapurustosta, että hänellä oli lapsuudenkokemuksia, ja häntä seurasivat useat muut, Profeta, myös naapurustosta, ja silloin alkoi ikävä tappelu: Zé bola oli tukeva ja painoi noin 90 kiloa., Emilio

hän oli kuiva, tyypillinen afrikkalainen poika, koska hän oli ohuempi, hän puolusti kunniaansa, hän kohtasi tilanteen, Zé bola halusi lähettää hänet alas kolmannesta kerroksesta, siellä riita tapahtui, se ei ollut helppoa, mutta hän tiesi, että hänellä oli oveluus elää ja hänen oli selvitävä asiasta. Kun Zé bola oli riisunut verkkahousunsa ja piti niitä kädessään, he riitelivät; Tiesin, että Emilio voittaisi, mutta en koskaan uskonut, että se päättyisi näin, Zé bola halusi lähettää hänet kolmannesta kerroksesta, hän tarttui hänen jalkoihinsa, Emilio teki sen, minkä oli oppinut, viimeisenä keinona minun on pelastettava itseni, hän tarttui Emilion kaulaan ja pakotti sen murtumaan, toisin sanoen, sillä hetkellä, kun hän tarttuu kaulaansa, hän ei päästä irti, hänen edessään tai sellien sisäänkäynnillä oli käsijohde, oli miten oli, eikä se tarjonnut paljon turvaa, tässä tapauksessa siitä tuli arvaamatonta, ensimmäisestä hetkestä lähtien ajattelin, että he putoaisivat, toisin sanoen ennakoin toimintaa, Mutta sitten ajattelin, ja minulla oli vielä muutama sekunti aikaa sen jälkeen, kun olin nähnyt ja ennakoinut sen, ja ajattelin, että se ei tapahtuisi, mutta se tapahtui, Emilio tarttui hänen kaulaansa eikä päästänyt irti, ja voimalla, jota Zé bola osoitti, hän yhdisti kaksi monumentaalista voimaa, ei juosta pakoon, kun olet oikeassa, se on aina ollut kasvatuksemme, he putosivat kolmannesta kerroksesta, ajattelin jopa, että vahinko olisi suurempi, ajattelin jopa, että toinen heistä saattaisi kuolla tuossa tilanteessa, mutta onneksi heidät pelastettiin, järjen voima voittaa aina, luulen, että elämä on sellaista, olen nyt mennyt hieman sivuun aiheesta.

pystyä selittämään koko tehty matka tässä yhteydessä, jossa tapaamme jatkuvasti ihmisiä, pidämme yhteyttä, koska he ovat niitä, jotka auttavat meitä puhumaan ja keskustelemaan tilanteista, kaikki on mukavaa, jos se nähdään ja tehdään niin, meillä voi olla jopa huumeriippuvuuteen liittyvä elämä, mutta tunnemme olomme hyväksi, koska olemme riippuvaisia huumeista, mutta olemme ihmisiä, jotka keskustelevat aiheista, monista eri aiheista, luemme paljon, jotta voimme keskustella asioista, se on aina ollut vahvuutemme lukea, mutta kuten sanoin aiemmin, halusin vain osoittaa, miksi sanon, että minulla ei koskaan ollut hyvää tunnetta Zé bolasta, Zé bola mursi kätensä, Emilio ei kärsinyt mitään, hän oli vahingoittumaton, mutta hän meni sairaalaan sinä päivänä, vuoksi. Zé bola vietti noin kolme viikkoa vankisairaalassa, hänen laitettiin platinaa, se oli hänen suurin , olin rehellisesti sanottuna iloinen nähdessäni, että he pääsivät palkähästä, annoin hänelle anteeksi teon, mutta tiedän, että hänellä oli aina kaunaa minua kohtaan, mutta se , ymmärsin tilanteen, annoin hänen mennä.

Sinä aamuna, ehkä noin kello 11, Zé bola oli myös mennyt turvapaviljonkiin, tiesin, että Hugo oli hänen kanssaan, olin nähnyt hänet muutaman kerran, he olivat turvapaviljongissa.

ja he ottivat käyttöön vankilan tiukimman seuraamuksen, jota kutsutaan "manco", se on eristämistä, sinulla ei saa olla sellissäsi mitään muuta kuin perusasioita, sinulla on pyyhe, lakanat, sinulla on kirja, jota voit lukea, sinulla ei saa olla sytyttämiä sellissäsi, ja olet lukkojen takana 23 tuntia päivässä, siitä on aina päästä yli, mutta lopulta tottuu näihin seuraamuksiin, koska olet kokenut sen ennenkin, ollessasi rangaistuksessa, ollessasi tuossa tilanteessa, mutta et halunnut elää niin, tiesit, että joka kävelee sateessa, kastuu.

Kaikki hänelle ja niille, jotka olivat suorittaneet rangaistuksensa, tehty vahinko ja asiat loppuisivat siihen, mutta ei, Hugo puukotti Delfimia kahdesti vatsaan ryöstön aikana, he kohtelivat miestä huonosti, ryöstääkseen häneltä vähän, muutaman gramman heroinia ja noin 30 escudoa, se olisi noin 10 grammaa, mies, joka maksaisi hinnan lempinimestään Delfim, o patinhas, patinhas, koska hän oli vankilassa junan ryöstöstä, hänet tapettiin, siitä puhuttiin paljon ja se tunnettiin tuolloin, huippuryöstö, koska siihen liittyi paljon rahaa, se oli kohtuuttoman suuri summa, tuohon aikaan junat kuljettivat rahaa pankeista Sintran ja Lissabonin välillä. Ryöstö tapahtui aivan Sintra-Lissabonin juna-aseman ulkopuolella, ja siellä oli kuollut mies, mutta koskaan ei pystytty todistamaan, että hän olisi ollut murhan tekijä, ei koskaan.

He onnistuivat todistamaan, että hän oli murhan todellinen suunnittelija, mutta hänet tuomittiin, ja vankilassa ollessaan häneen tehtiin useita ratsioita huumeiden hankkimiseksi, hän ei antanut huumeita kenellekään, myi ne, hän säilytti huumeita itse, hän löysi sellin sisältä kassakaappeja, joihin pääsi käsiksi vain ruoskan avulla, mutta siinä kaikki toistaiseksi.

Hänellä oli Patinhas, joka hänelle annettiin, koska hän ei luottanut kehenkään, hän ei antanut kenellekään, hän tiesi, että toinen käsi voi pestä toisen, toisin hän saattoi antaa ansaitakseen, hän saattoi auttaa, kun ihmiset pyysivät häneltä apua, ja Hugo oli kapinallinen poika, hän oli omapäinen. Näiden tapahtumien jälkeen Delfim siirrettiin Coimbraan, Tiquinho juutalaiseen laaksoon, ja sillä välin minäkin. Olimme vuonna 1998, tarkemmin sanottuna; Se oli 1998, kesäkuu, 27. päivä, olin jo eronnut Hugosta, hän oli toisessa sellissä, oli tekijöitä, jotka johtivat tähän, muut toverit, jotka etsivät häntä, olivat itse piraijoita, koska joka päivä he varastivat noin 30-40 grammaa poltettavaksi ja kulutettavaksi, he houkuttelivat väkijoukkoja, koska he olivat aina orientoituneita, sitä kutsutaan huumeriippuvuuden sekvenssiksi, ja se oli silloin, kun hän lähti mancosta, päätimme, että pysyisimme samassa selliosastossa, mutta nämä piraijat puhuivat aina siitä.

Olin vienyt heiltä liikkumavaran, koska he tiesivät, että olin todellinen piraija, ja sain ystäviä, koska osasin tulla toimeen.

Tiesin, miten tulla toimeen tilanteen kontekstissa, ja niin tekivät nämä ihmiset, jotka elivät kanssani tämän hetken olosuhteissa, he sanoivat pahoja asioita minusta, he puhuivat pahaa minusta, kaikki tarkoituksenaan käyttää hyväkseen sitä, mitä lapsi sai, he halusivat huomiota itselleen ja he halusivat saada huomiota itselleen, jotta he voisivat olla ne, joilla olisi hyvä olla, Minua se ei haitannut, tiesin, että elämä on sellaista, kaikki haluavat voida hyvin ja olla kiitollisia siitä, mitä saavat omaksi hyödykseen, mutta he olivat niitä, joita aina tarvitsin, he tarvitsivat myös minua, Meistä tuli yhtenäinen voima, toisin sanoen, jos he halusivat ryöstön, he saivat apuamme, mutta heidän myös maksettava siitä, ja silloin minut siirrettiin kurssille Vale de Judeosiin, olin jo kaksi tai kolme kuukautta kurssilla, kun Hugo Rasta siirrettiin Vale de Judeosiin, Kun hän saapui, toivotin hänet tervetulleeksi kuin veljeni, koska meillä oli jo ystävyysuhde. Vale de judeosissa on neljä osastoa, osastot A, B, C ja D, minä olin osastolla D, olin osastolla Delfimin kanssa, joka oli jo siirretty Coimbrasta Vale de judeosiin, ja silloin sanoin Hugolle, että jos hän haluaisi jäädä.

hän halusi, mutta hän pelkäsi toista asiaa, koska hän oli jo yrittänyt tappaa Delfimin Linhossa ja puukottanut häntä kahdesti, hän halusi lähettää kolmannen kerroksen miehen tänne alas, ja hänen serkkunsa Bento esti häntä tekemästä sitä, mutta hän ei halunnut jäädä kanssani selliini, ei siksi, ettei hän halunnut, vaan siksi, että hän pelkäsi Delfimin kosta. Hän oli jo tehnyt monenlaista vankilassa, hänellä oli kunnioitusta, hän oli mies, joka kosti helposti, ja hänet tunnettiin sellaisena, mutta sanoin hänelle, että unohda se, hän ei sinulle, kukaan ei kosta, minulla oli hyvä suhde Delfimiin, kerroin hänelle useita kertoja, etten pitänyt siitä, mitä hänelle oli tehty, ja hän sanoi, että hän oli jo unohtanut.

Olin suorittamassa tutkintoani, ja nämä siirrot tulivat Linhossa tapahtuneesta ryöstöstä. Hugo Rastaa ja Cadetea syytettiin Linhossa tapahtuneesta murhajutusta. Olimme melko nuoria ihmisiä, jotka olivat tulleet Linhósta, voisin mainita kaikki heidän nimensä, mutta en aio mainita vain muutaman nimen, Tiquinho, Jonhson, todellinen jalkapalloilija, hän edusti kaikkia joukkueita niissä vankiloissa, joissa hän oli tai oli ollut, Toni Gaivota, hänet oli siirretty, koska hän oli myös tehnyt useita ryöstöjä Linhóssa huumekauppiaita vastaan, oli myös Zé Tó, tämän kanssa olin asunut paljon yhdessä, hän ei ollut vielä vankilassa, asuin hänen kanssaan samassa katossa, parin ystävän kanssa.

Minulla oli omani, hänellä oli omansa.

Mutta tämän tarinan uteliaisuus oli minulle päinvastainen, tapailin tyttöä, joka käytti hevoshuumeita ja hän myös prostituoitui, itse asiassa he molemmat olivat prostituoituja, en pitänyt siitä, että elän riippuvaisena naisesta, mutta pidin hänestä siinä määrin, että asuin hänen kanssaan. Käytin tuolloin vain kokaiinia, en suhtautunut kovin suopeasti siihen, että hän käytti heroiinia ja kokaiinia, mutta pidin suhdetta yllä, pidin hänestä, ja Zé Tô ja Ana olivat myös huumeriippuvaisia, ja kummallista tässä tarinassa on se, että kehotin aina Zé Tô:ta luopumaan hevosesta, sanoin aina, etten käyttäisi heroiinia, tulin myöhemmin riippuvaiseksi vankilassa, ja tuona aikana olin Juutalaisessa laaksossa, Rasta ja Tiquinho olivat siellä, oli hyviä aikoja, markkinoilla oli paljon materiaalia, toisin sanoen huumeita oli paljon, ja Vale de judeus on arvostettu vankila, jonka läpi kulkevat monet miehet, jotka on tuomittu enimmäisrangaistuksiin, ja sillä on aina ollut maine vaarallisena vankilana, siellä on aina tapahtunut murhia, joten se oli vankila, jolla oli raskas maine.

Koska markkinoilla paljon materiaalia, kaikki halusivat myydä, jotta saisivat lisää materiaalia, ja niin alkoi kiista Delfimin ja Pinocchion välillä, joka oli vankilassa kansainvälisestä huumekaupasta,

hän oli johtajana, ja koska miehellä oli jo vankilatuomioita Portugalin pohjoisesta etelään, alkoi jälleen se, mitä en halunnut nähdä tai tietää. Pinocchio maksoi Hugolle suuren määrän huumeita, jotta tämä löisi Delfimin, ja hän ryhtyi siihen ja pahoinpiteli miestä väkivaltaisesti pukuhuoneissa, kaikki mustasukkaisuudesta; Delfim myi isompia paketteja ja heidän pakettinsa olivat heikompia, siksi Pinocchio maksoi Hugolle, jotta tämä löisi Delfimin.

Se ei ollut kovin miellyttävä tapahtuma, mutta aika oli koittanut, sillä minulla oli jo sisäinen rekisteri ja olin jo kärsinyt useita rangaistuksia, ja alkoi ongelmia, ja minua alkoi jahdata kaveri nimeltä Marcão, joka oli vankilassa veljensä murhasta, Ja koska minun piti polttaa joka päivä, aloin tehdä keräyksiä, ja eräässä näistä keräyksistä Marcão ilmestyi paikalle, hän ei halunnut antaa minun ottaa rahoja, hän ajatteli, että hänellä oli oikeus, koska hän oli ollut vankilassa enemmän vuosia kuin minä, hän lavasti minut, toisin sanoen hän halusi estää minua ottamasta rahoja keräyksestä, koska hänellä oli myös rahaa kerättävänä. Meillä oli sananvaihto, jossa hän osoitti fyysistä voimaansa, mutta mitään ei tapahtunut ja lähdin pois rahojeni kanssa, mutta se oli alku vihollisen , pelasin jopa jalkapalloa, jossa oli panoksena tupakkamäärä voittavalle joukkueelle, hän pelasi vastustajajoukkueessa ja tapasin hänet.

Menin pelaamaan ryhmän kanssa, joka oli tullut Linhósta, minun ryhmäni koostui Toni Gaivotasta, Jorgesta, Zé Tósta ja Luisista, ja olimme urheilijoita ja tiesimme, miten pelata, halusimme voittaa, vaikka meidän piti aliarvioida vastustajaa, ja niin kävi, hävisimme, hävisimme pelin, koska olin vedon johtaja, olin sitoutunut televisiotietokoneeseeni ahneudessa, olin sitoutunut Ramoniin, En halunnut hävitä, sanoin, etten maksaisi, he kaikki ärsyyntyivät minuun ja vaativat tupakan määrää, mutta he pysyivät hiljaa, silloin Marcão jatkoi sanomalla, että hän halusi määrän, ja hyväksyin sen, koska en ollut oikeassa, se oli ollut pelin sopimus, hän oli urheilija, hän taisteli aina järjen puolesta ja ongelmia, kun hänen oli pakko. Jatkoin, mutta tuo poika yritti edelleen provosoida minua; eräänä päivänä olin menossa puusepänkurssille, siksi olin mennyt sinne, juutalaisten laaksoon, sinä päivänä tapahtui väistämätön, vartija meni avaamaan selliäni, oli harvinaista, että jäin selliin, mutta sinä päivänä olin turhautunut, en ollut polttanut tarpeeksi huumeita, olin menossa alas portaita kurssille ja Marcão ilmestyi, hän törmäsi minuun, koska oli turhautunut, ja koska minua kohtaan oli jo ollut provosoivaa materiaalia, en epäröinyt, heitin lyönnin, ja hän reagoi siihen, mutta hän ei tehnyt mitään.

oli mahdollisuus, hän oli jo opiskellut häntä, hän oli taistelija, mutta hän halusi epätoivoisesti provosoida tapahtunutta, se oli sensaatiomaista, sanoen, en suorittanut mitään rangaistusta, koska osaston johtaja oli siellä sinä päivänä, Eduardo, se oli hänen nimensä, noin kaksimetrinen mies, fyysisesti vahva, hän oli rehellinen mies, hän oli suoraselkäinen mies, ja hän jätti asian sikseen.

Jatkoin kurssilla, aina varuillani hänen lähentelyistään, koska olin tietoinen siitä, että hän oli ottanut aikaa provosoidakseen minua, joten otin varotoimia, joita meillä kaikilla on vaistot, maalaisjärki on kutsunut naisia kuudenneksi aistiksi, mutta myös miehillä on se. Kuudes aisti on ennakoimaton, se on tietäminen, miten pelata ja tietää, miten olla ja kunnioittaa, mitään ei tapahtunut sen jälkeen, yritin provosoida sen jälkeen, mutta se ei onnistunut, koska ytimeni oli vahva, sen varmisti Hugo Rasta, yksi arvostetuimmista miehistä sinä aikana, kun asuin luostarissa, en vain pitänyt häntä ensimmäisenä, koska ensimmäinen, minä; Kaikki mitä hän oppi, rohkeus, jota hän osoitti, minulla oli jo ollut rohkeutta ja olin jo läpäissyt, imin, imin rohkeutta tietäen, että minulla oli siellä soturi, uskollinen mies, runoilija, mies, joka piti runoudesta, mutta jopa siinä olin parempi kuin hän. Pidin hänen kuuntelemisestaan, kirjoitin useita säkeitä, joista yksi oli omistettu hänelle,

Olin paras, olin karismaattinen hahmo silloin, juoksin, olin ovela, olin vahva, olin estoton, onnistuin kostamaan keskellä, jossa asuin muun vankilaväestön kanssa, sain monia kiinni, mutta he olivat kaikki rauhallisia ihmisiä, ihmisiä, jotka työskentelivät, mutta en minä. Kun lopetin työnteon ja sain tutkinnon, minusta tuli se, mitä en halunnut tulla, pimeyden leijona, palasin takaisin Linhoon, silloin kaikki kääntyi edukseni, koska olin palannut taloon, jossa olin jo ollut ja jossa olin jo hallinnut, se oli olemukseni vahvistuksen hallitsevuuden uudestisyntyminen, joka minulla oli jo ollut tuossa talossa, koska olin säilyttänyt kunnioitukseni, se oli kovaa, joten päätin etsiä helpompia tapoja selviytyä kuin vaikeat keinot, jotka olin jo löytänyt.

Se on keskeinen vankila Lissabonissa, siellä asuu kaikenlaisia paskiaisia, joita elämässä on, jotkut heistä ryhtyivät rikollisiksi sattumalta, toiset omantunnon vuoksi, aina oli olemassa hyvä ja hyvä tekijä, en pelännyt mitään muuta kuin itseäni, koska olin jo tehnyt kaiken, siitä, että olin se hyvä, ystävä, suojelija, sovittelija, se, joka ymmärsi kaikki tilanteet, jotka olivat katkeria, joita tuulettuneet sanoivat, tunsin suurta myötätuntoa, olin omaksunut yhtenäisyyden tunteen enkä halunnut joutua pettymykseen. Jatkoin matkaani ehdonalaiseen vapauteen, mutta matkaa oli vielä paljon jäljellä.

Tein päätöksen, etten aio tehdä mitään sellaista, mikä vahingoittaisi minua, vaan aion tehdä työtä saadakseni vapauteni. Kaikesta tuli monimutkaista, koska vastassani oli hyvin jäsennelty johto, mutta olisin voinut voittaa kaiken tuon johdon kanssa. Tuohon aikaan en hyväksynyt, että motiivi tämän johdon takana oli niin jäykkä, että se oli autoritaarinen hallinto, koska en ollut valmis hyväksymään sitä hallintoa, halusin päästä vankilasta mahdollisimman nopeasti, mutta siitä tuli vielä vaikeampaa, mutta jätän sen myöhemmille lukijoille, jotta he voivat ymmärtää koko matkan, jota en koskaan väsy toistamaan, mikä oli vaikeaa, koska se oli Manuel T:n siirtymisen aikaan; johtajan, jonka olin tavannut.; tapaamani johtaja korvattiin João G:llä, Macaosta tulleella miehellä, entisellä oikeuslaitoksen tarkastajalla, miehellä, joka oli jo kokenut Macaoon perustetun mafian, lempinimeltään 24 Kilates, hyökkäyksen, joitakin vartijoita oli tapettu, kun he hoitivat tehtävänsä, koska se kuului Portugalin hallinnolle, ja siksi he lähettivät julkisia vahvistuksia palvelemaan kansaa.

Hän kärsi hyökkäyksen, pakeni, mutta hänen henkivartijansa tapettiin, hän nousi ylös, pääsi Linhón hallintoon, joka oli rehellinen mies, hän piti minusta, kun hän näki minut, hän lähetti minulle sanan, että hän luottaa minuun, mutta en välittänyt siitä, koska tajusin olemisen muutoksen, pidin itseäni kuninkaana.

skorpion, se, jonka veressä on myrkkyä, en soittanut hänelle, ja koska en soittanut, hävisin.

Se alkoi minimaalisella rangaistuksella asumissellissä, se oli rangaistus, se ei ollut ankara, sitä pidettiin hyvin normaalina rangaistuksena vankilan sosiaalisessa rytmissä, mutta minulle siitä tuli painajainen, en hyväksynyt tällaista rangaistusta. Vankilanjohtaja João G. tuli selliini puhumaan auttamaan minua, en hyväksynyt tätä apua, epäilin uskoa, koska hän oli oikeassa, hän vaati vastineeksi suoraa yhteistyötä kaikessa, mitä hän halusi tietää, halunnut tehdä sitä, koska minun tehtäväni ei koskaan ollut tehdä yhteistyötä näissä palveluissa, mutta se oli todiste siitä, miten hyvä mies hän oli. Tästä rangaistuksesta tuli pahin, olin ottanut kaksi psykotrooppista lääkettä, ikkunassani olivat: metsästäjä, Chibanga ja Piranha, metsästäjä antoi minulle kaksi psykotrooppista lääkettä, vanhempi kulki ohi, hän oli mies, joka oli johtanut minut sellirangaistukseen, Sampaio oli hänen nimensä. Koska psykotrooppisten lääkkeiden vaikutus oli vielä minussa, raivostuin nähdessäni Sampaion kulkevan sellini edessä, hajotin koko sellin, sytytin patjan tuleen, pääsin ulos, kun vartijat menivät auttamaan minua, juoksin pois, menin pihalle, otin kepin ja kaksi kiveä ja kirjoitin oikeaan käsivarteeni, kosto, julma halu. Sinä päivänä olin valmis tappamaan vartijat tai kenet tahansa, joka tulisi vastaan.

Mutta he olivat fiksuja kuten aina, he tulivat puhumaan kanssani, heillä ei ollut muuta keinoa, koska he tiesivät, että olin raivoissaan, ja heillä oli koko siipi puolustamaan minua, jos niin julistaisin, mutta en jäänyt, koska en tiennyt, miten taistella ilman, että olisin oikeassa, muutaman tunnin kuluttua hyväksyin lunastuksen, toisin sanoen ajanjakson, jolloin lopetimme neuvottelut, ja jotta en tekisi liikaa, hyväksyin sen, että he antaisivat minulle 20 päivää kurinpitosellissä, toisin sanoen velttona, koska silloin tapasin Alfredo M:n .., PSP:n, entisen goonin, veijarin ja konna, hän käytti hyväkseen tilaansa työskennelläkseen sellaisenaan, aloittaakseen työnsä mafiassa, hän oli kova mies, koska hän oli jo ollut keskiraskaansarjan nyrkkeilyimestari, tunsin hänet hyvin, ja silloin, kun putosin kurinpitoselliin, sain episodin, jota en halunnut ja joka olisi voinut viedä hänen henkensä, koska hänellä oli jo historiaa mustien kanssa, jotka olivat menneet suorittamaan kurinpitoseuraamuksia, Se oli rankkaa aikaa, tiesin jo, mitä oli tekeillä, ja olin jo sanonut ääneen, etten ottaisi sellaista turpaan häneltä, koska johto oli hämärä, mafia oli perustettu, kaikki mustat, jotka joutuivat rangaistukseen ja olivat syyllistyneet tai saaneet jonkin rangaistuksen vartijoiden tai palveluiden, henkilökunnan tai johdon epäkunnioituksesta, maksaisivat Alfredo M.:n kautta., Hän oli ollut entinen poliisi, entinen poliisi, hän tunsu monia heistä, ja tunsin hänet jo sellaisenaan, mutta kun hän julisti ääneen.

Tiesin, että Alfredo M. tulisi luokseni, mutta silloin tein virheen. He yrittivät tappaa minut, kun olin menossa pukuhuoneeseen suihkuun, mutta he eivät onnistuneet, sillä hänen mukanaan oli kaksi muuta poliisia suojelemassa häntä, jotka eivät voineet pysäyttää minua. Silloin näytin heille, että halusin syyn elämäni; se oli iskostettu minuun bairrista-asiana, koska olin jo asunut naapurustossa.

Menetin isäni varhain, minusta tuli varhain aikuinen, ja tämä vaikutti siihen elämään, jota myöhemmin elin, koska se on kokemus ja transsendenssi tulevaisuudesta, kasvatuksen elämäntapa lankeaa siihen, ja kun se on ankara, meidän on pakko saada ankarampi kasvatus, varhain se tuo mukanaan sellaista, mitä kukaan ei luultavasti halua.

Silloin Marcão-vaihe oli ohi, silloin aloin haluta järkeä enemmän, oli tehtävä päätös kaveri- ja johtotasolla, mutta tiesin, että valvonta, joka koostui vartijoista ja johtajista, tulisi tielle, onnistuin hankkimaan ja saamaan tielle toisen olennon, mutta joka ei ollut enempää kuin olento, joskus on kyse mahdollisuuksista, etsin, etsin ja aion pyrkiä saamaan Lusitanon sielun, olen portugalilaisen villin rodun portugalilaisen rodun jälkeläinen,

On selvää, että perinnöllisyys on olemassa. Joskus kysymme itseltämme seuraavia kysymyksiä: miksi olemme olemassa, keitä olemme, missä elämme? Nämä ovat kysymyksiä, jotka saavat meidät epäilemään, voimmeko elää, mutta tiedämme, että meidän on voitettava, kaikki oli ohjelmoitu olemaan näin, jatkoin vankilapolkuani, myöhemmin Marcãon taistelun jälkeen ilmestyi ryhmä, joka muodosti vankilan vartijoiksi kutsutut valvontapalvelut, sain kiinni hyviä tyyppejä, sain kiinni kaiken, mutta rehellisesti sanottuna hekin halusivat vain elää, he eivät koskaan halunneet vahingoittaa minua ja minä halusin olla välittämättä siitä, siinä sitä mennään, en oppinut varhain, että aina ei voi voittaa, olin inhorealisticisessa paikassa, paikassa, jossa elämä ei ollut minkään arvoinen, minua ei kiinnostanut arvostaa ihmisen todellista merkitystä muuta kuin palvellla.

Palvelin, palvelin kaikkea, mitä minun piti palvellla, olin kuuliainen, tiesin, että poliittisessa vallassa, yhteiskunnallisessa vallassa, sortavassa vallassa on aina yksi asia: on osattava antaa anteeksi. Olisin voinut olla heidän ylistämä sankari, palasin juutalaiseen laaksoon, kunnes minut erotettiin kurssilta, palasin juutalaiseen , löysin saman johtajuuden Linhossa, koska he olivat sitä, mitä en halunnut löytää, kapinoin kaikkea ja kaikkia vastaan kaikesta, mitä olin kokenut, se tehtiin, elin kaiken kanssa...

on ehkä tehtävä selviytyäkseni kaikesta tästä.

mitä hän saattoi kohdata, koska viholliset olivat voimakkaita

Ne olivat koneita, jotka söivät kaiken, niitä kutsuttiin piraijiksi, toisin sanoen niiden piti selviytyä kaikesta, oli diplomaattinen osa, suhteiden luominen, toisin sanoen meillä on kasvattaja, meillä on avustaja, psykologi, lääkäri ja lakimies, mitä hyötyä siitä on, jos ei ole mitään sanottavaa. Minulla on ollut rakkauksia, platonisia rakkauksia, jotka saavat olla, tässä tapauksessa mies, minulla oli jo ollut kaikki elämän nautinnot, rakastin naista, joka pysyy edelleen hengessäni sielussani elämässäni, se oli intensiivinen intohimo, yksi kestävimmistä suhteista, jotka voivat olla olemassa, jotka ovat pitkittyneet. Rakastaminen, hauskuus, olemisen rakastaminen on tarve rakastaa olentoa mielihyvin, jotta selviytyisit.

Tarina menee suoraan olemisen viimeiseen olosuhteeseen, kaikki jo tunsivat minut, he halusivat laittaa minut koetukselle, kohtasin kaiken mitä minun oli kohdattava, pahimmista painajaisista, jotka opimme ennen nukkumaanmenoa, ne ovat isän ja äidin kertomia tarinoita, jotta voimme elää harmoniassa ja hyvinvoinnissa, jotta hyvinvointi voi vallita ja voimme säilyttää perinnöllisyyden lahjat olemisen alkuajoilta, kaikki vaikka se imeytyy kokoa, valtavuus on valtava, jos puhumme liitosta, tasa-arvoisista oikeuksista.

olla. Meille kaikille on uskottu tehtävä, se jatkuu, se jatkaa kasvuaan, minä jatkan sen kasvattamista, tarmokkaasti, toiminnan hetkien tarkkuudella, sitä varten minun on oltava tarkka. Se on anteeksianto, jatkoin elämää niin kuin minun oli pakko ja sain kiinni rehellisiä, todellisia ihmisiä, se oli kaikki hienoa, sain kiinni ihmisiä, jotka kykenivät mihin tahansa, he olivat päättäneet tehdä kaiken, koska minulla oli järkeä elää niin kuin he, mutta he halusivat olla fiksumpia, minä ylitin heidät kaikessa, osasin yhdistää heidän fiksuutensa ja viisauteni, he olivat ovelia, mutta he halusivat aina olla enemmän minä, mutta yhdistin heidän fiksuutensa, tiesin, miten pelata, pelasin myös heidän tietämyksensä minun tietämykseni kanssa. Jatkoin elämäni eristäytyneenä, eristäytyneenä, se oli vaikeaa aikaa, vaikka kuinka paljon kauneutta näin, vaikka kuinka paljon myötätuntoa minulla oli, tiesin, että oli vain yksi tie ulos. En koskaan halunnut vahingoittaa ketään, toivoin vain, että he antaisivat minun elää, joten lähdin taisteluun, joka oli jatkuvaa, koska he olivat kaikki vahvoja, he olivat kaikki olentoja, mutta en välittänyt siitä, eikä minulla ollut mitään tekemistä lopputarinan kanssa, joka tulee . Olin kova kavereilleni, kaikille, en valinnut ketään, halusin vain säilyttää vankilan hierarkian ja niin tein, kaikki tottelivat minua, jos halusin, mutta annoin heidän myös elää, se oli minun tapani, huumeita minulle polttaa ja he saattoivat kävellä hyvin, oli niitä, jotka huusivat minua lopettamaan, koska tie oli kova, kova tie

Ei ollut muuta vaihtoehtoa, ei ollut pakotietä, oli voitettava tai kuoltava.

Kaikesta huolimatta onnistuin löytämään vaikean tien, tiesin, että voisin päästä ulos kesken tuomioni, tiesin, että voisin myös päästä ulos tuomioni lopussa, käänsin kaiken toisin sanoen, en ollut huolissani, koska minulla oli kaikki hyvin, minulla oli vankila komennossani, kaikki kaverini olivat siellä, silloin tulin raivostuneemmaksi olemisen tunteesta, tiesin, että minulla oli liittolaisia. Seurasin pahan polkua, minut tulkittiin sellaiseksi, luulin olevani leijona, mutta olin riippuvainen heroiinista, vaikea , kuluttaa. Menin taisteluun, taisteluun, jolla ei ole vertaistaan, kohtasin tuomareita ja kasvattajia ja avustajia, vartijoiden päällikköä, hyötyin heistä muutaman kerran, mutta en monta kertaa, mutta he eivät riittäneet sanomaan, että olin kunnossa, koska seuranta toi minulle ongelman, suurin ongelma kaikista on, olen tai en ole, haluan tai en halua, toisin sanoen, kaikki, mitä voimme tavoitella, oli kaiken jatkuminen, olin oppinut, , olin kokenut tilanteen isäni ja äitini eron jälkeen. Isäni oli armeijassa, äitini ei ollut silloin töissä, sitten hän tuli töihin siivoojaksi Curry and Cabraliin, hän työskentelee siellä edelleen. Pidin äidistäni, en oppinut elämään isäni kanssa, toisin sanoen, elin, mutta jäin

Olin aina epävarma, koska hänellä ei ollut hyvä luonne, toisin sanoen hänen luonteensa oli häilyvä, hän oli sotilas, joka työskenteli Portugalin valtiolle, halusin enemmän, toisin sanoen enemmän kuin mitä hän oli rakentanut. Kuitenkin perinnöllisyys syntyi, tai pikemminkin totuimme olemaan pieniä, otamme aina huomioon, kuka antaa meille, se on se, mitä kaikki filosofit ovat sanoneet, lähentyminen vanhempien esimerkkiin, koska esimerkki, joka annetaan meille, kun synnymme, on se esimerkki, jota seurata sen, joka laittaa meidät maailmaan, tässä tapauksessa se on maailmanlaajuinen tapaus, on isä ja , se oli työ, joka oli johtopäätös minun kasvamisestani. Minusta tuli se mikä olen, nöyrä, rauhallinen olento, joka osaa elää, minua pidetään tyyppinä, se joka kävelee ja joutuu ruokkimaan itsensä, minusta tuli todellinen peto, en enää koskaan kohdannut vankilaa samalla tavalla, minusta tuli täydellinen tappaja kaikissa tilanteissa, koska olin aikeissa elää, ja he tiesivät, että olin valmis tappamaan elääkseni, he valitsivat todellisen tyytin, kuten aina, sen, joka hallitsee kaikkia tilanteita, vannoin itselleni, etten satuttaisi heitä, jos he eivät satuttaisi minua. Jatkoin, raivostuneena, aina tarkkaavaisena kaikista liikkeistä tai reaktioista, keitä he olivatkaan, globaalilla tasolla kumppaneiden, suuntaan kaiken sen tasolla, joka käsittää kaiken olemisen oikeudenmukaisuuden maailmassa, kaikesta tästä maksoin hinnan, joka oli vaikea maksaa, kaikesta tästä kaikki laitettiin tapahtumaani, kaikki tunsivat minut ja minä tunsin heidät myös.

Tunsin kaikki, se oli pelin täydellisyyttä, se oli yhtenäisyyttä, niiden yhtenäisyyttä, jotka elävät yhdessä ja ovat päivittäin tekemisissä väestön kanssa tilanteesta riippumatta; kuin tiikeri, joka olin, en osannut antaa anteeksi, he itse asiassa pelkäsivät minua, he olivat kunnioittavia minua kohtaan, siinä ei ollut mitään tekemistä, puhumme vankilasta, puhumme monista asioista, se käsittää arvon, jota on vaikea ansaita, vapaus, ellei meidän tarvitse käydä läpi elämän vaikeimpia tilanteita - riippuvuuksia, tottumuksia, jotka voivat johtaa liioitteluun, kun puhumme kuluttajuudesta, olemme kuluttajaolentoja, sellaisena minusta tuli voittamaton peto, kutsuin itseäni leijonaksi, taistelin petoja vastaan, joilla oli vielä kovemmat tiedot, mutta en osannut antaa anteeksi.

Tiesin, että oli olemassa monia paskiaisia ja että heidän elämäkokemuksensa olivat olleet erilaisia, jotkut olivat olleet hyvien ihmisten lapsia ja toiset olivat olleet huonojen ihmisten lapsia, kuten kaikki tämä haluan vahvistaa kaiken sen läsnäolon, mitä yhteiskunnalla on annettavaa, he antavat identtisten tilanteiden mennä ohi tekemättä mitään, kaikkien on oltava kunnossa, Elämme yhteiskunnassa, jossa kaikki haluavat voida, mutta juuri siinä on se kauneus, kun näkee lähimmäisen, läheisyys, jos tulet hyvään, toivotan sinut tervetulleeksi, jos tulet pahaan, toivotan sinut pahasti tervetulleeksi ja otat kaiken, kaiken pahuuteni, mutta tiedän myös, että minun on käveltävä, en voi olla niin ankara, he ovat enemmän kuin lapseni.

Äidit, minun oli myös kunnioitettava heitä, asetin säännön, että kaikki voivat hyvin, tietäen, että rikollisuus jatkuu ja tarve on suuri, annoin tapahtumien viedä itseni mukanaan, minusta tuli niin sanottu narkomaani, se, jota kaikki halveksivat, mutta minulla oli arvoa ja minut tunnustettiin, kukaan, kukaan ei aio olla epäkunnioittava minua kohtaan, riippumatta heikkoudesta, jota tunsin sillä hetkellä. He kaikki ylistivät ja kunnioittivat minua, he halusivat minulta enemmän, minun oli oltava esimerkki, minun oli oltava ystävällisempi, lempeämpi ja hellä.

Maksoin hinnan etten näyttänyt heille sitä, mitä he halusivat minusta nähdä, olin kova, olin töykeä, tein kaiken päätökseni hyväksi, olisin voinut ansaita enemmän, olisin voinut jopa hyötyä kaikesta enemmän, he pitivät minusta, he jopa kertoivat minulle unelmistaan, mutta minusta tuli peto, joka halusin olla. Se johtui tilanteesta, jossa elin, ahtaudesta, eristyksestä, minulla oli myös naisia, kaikki oli alistettu platonisella rakkaudella, rakastin heitä, rakastin heitä.

Kyse oli vain hetkessä elämisestä, minulla oli hienoja platonisia ja rakastuneita ihastumisia kosketuksiin asti, mutta vältin aina pilaamasta jonkun elämää, jotta saisin kauniin nautinnon en pitänyt sitä tarpeellisena, olin jo ansassa, en aikonut pilata kenenkään elämää, jos he eivät pilaisi minun elämäni. Olin yhä rakastunut, olin yhä

rakastaa niin kuin vain tiesin miten olla, he kaikki olivat osa rakkauttani, koska he rakastivat minua, vilpittömästi, he kunnioittivat minua, minä olin se, joka en elänyt hyvin, olin ansassa, tiesin, että minun oli taisteltava voittaakseni takaisin kaiken menettämäni, vapauteni, mutta silloin en osannut lopettaa, johtajat, avustajat, kasvattajat, vartijat halusivat saada minut pehmenemään, olisin ymmärtänyt, mutta minun oli myös lopetettava, lopetettava kaikki, varastaminen, hyväksikäyttö, toisten ihmisten elämän pilaaminen, Mutta olin aina hyvä, en koskaan pahoinpidellyt ketään, en koskaan hakannut ketään, jos minulla ei olisi ollut syytä, ja vaikka olisi ollutkin, minun olisi ollut vaikea tehdä sitä, koska ihmisyyys itsessään, otin aina huomioon moraaliset arvot, jokaisen kohtauksen arvot, koska olen myös olento, mutta he tiesivät, että he saisivat suurimman pedon, jonka he olivat koskaan kohdanneet, mutta se kaikki oli minun ohjelmoimaani, koska halusin sen niin, jätin heidät pulaan, pelkoon siitä, että he hävisivät. Kyse oli vain tarkoituksenmukaisuudesta, oli tarkoituksenmukaista nousta ylös, kuluttaa ja hallita, tajusin tämän jo varhain, jo ennen kuin jouduin vankilaan, ne olivat vaikeita tunteja, päiviä, jotka eivät koskaan menneet, vuosia, joita minun oli palveltava, hallitsin, koska minun oli hallittava tilannetta, joka tuli seuraavaksi, jopa pelasin, mutta peli maksoi minulle. Koska apina pelasi, apina pelasi äitinsä pillulla, minä kuolin pelissä, koska osasin hallita. Olin päivän treeneissä, halusin harjoitella vähän ja pyysin häntä tulemaan harjoittelemaan kanssani,

Olin heikko hahmo, se oli vain hivin vuoksi, puristin hänen kaulaansa, hän menetti tajuntansa, mutta sillä hetkellä tunsin itsessäni tiukkuutta, jota en halunnut tehdä, koska sitä osoitettiin, pelasin, katsoin häntä, nousin ylös ja hän käveli kanssani, kysyin häneltä, jos kaikki oli kunnossa, ei ollut vastausta ristiriidassa, mutta kun katsoin häntä, sain tunteen, että oli todella tapahtunut, koska hän menetti tajuntansa. Olin , en tajunnut kuinka vahva olin ja se oli alku sille helvetille, jonka olin jo käynyt läpi:

- Oletko kunnossa? Olin jo huolissani.

Osoitin hänelle aina myötätuntoa hetkeksi, en halunnut satuttaa häntä, katsoin häntä rauhoittaakseni kaiken pahan, olin ymmärtänyt hänet väärin koulutuksesta, se oli liioiteltua minun osaltani, hän päätyi tappamaan itsensä, se kaikki oli toivossa, että jonain päivänä juutalaisten laaksossa.

Toivoin, että eläisin juutalaisessa laaksossa, se oli pelkkä harhautus, toisin sanoen se oli harjoittelua, johon en ollut valmistautunut, voimani oli huipussaan, hallitsin, koska osasin hallita, mutta kuten elämässä on hintansa, maksoin vankilassa korkean hinnan siitä, että olin liikaa mies, istuin jopa 5/6 tuomiostani, toisin sanoen, mikä tahansa

Vangit, joiden tuomio on yli kuusi vuotta, voivat hyödyntää 5/6-vuotta, se on laki.

Mutta meillä on lauseen puoliväli, noin 2/3 ja sitten 5/6. Pääsin ulos 5/6:ssa, kaikki oli ohjelmaa, joka oli suunniteltu hyödyttämään elämäkertaani vankeusaikana, olin lukkojen takana, olin tekemisissä hyvien ihmisten kanssa, ihmisten, joiden kanssa neuvottelin, jotka olivat osa johtoa, ihmisiä, joita voisin jopa rakastaa, jos halusin, sitten tupakan jälkeen, eikä se mennyt pidemmälle, tunsin suunnatonta vihaa näitä ihmisiä kohtaan. He olivat ihmisiä, jotka eivät minulle mitään, ainoastaan pomoille heidän suorittamiensa tehtävien vuoksi. Oli apulaispäällikkö, jota arvostin suuresti, hän oli ensimmäinen nainen, joka sai minulta haasteen, olin lojaali, mutta sitten ajattelin, että olin tehnyt virheen, hän oli se, joka kieltäytyi minulta ensimmäisestä epävarmasta vapautumisestani 10 vuoden vankeuden aikana. Hän ei arvostanut minua ja vaati minua käymään huumetestissä, mutta olin liian ovela tajutakseni, että se loppuisi siihen, joten minulle myönnettiin ennenaikainen vapautus tuomarille tekemäni hakemuksen jälkeen. Hän myönsi minulle neljä päivää tilapäistä lomaa sillä ehdolla, että minua kuullaan johtajan toimesta, ja he määräisivät sen, myönsi hänelle neljä päivää tilapäistä lomaa, jota jatkettiin sillä ehdolla, että hän tekee huumetestin, toisin sanoen manööverin, he tiesivät aina, ja myös minä aliarvioin hänet monta kertaa, mutta kunnioitin häntä aina, koska hän ansaitsi kunnioitukseni. He olivat olentoja, jotka

he tekivät parhaansa, mutta niin kävi, testi oli positiivinen opiaattien, toisin sanoen heroiinin, kannabiksen ja hasiksen käytön osalta, mutta pelasin omien etujeni mukaisesti, kun hain, vaadin kaikkea, mitä minun piti vaatia, koska olin kuluttaja, olin pyytänyt lääkäriiltäni Ana F:ltä lääkettä, koska menin hänen luokseen kiihkeän riidan aikana tai sen jälkeen pyytämään apua, koska hän oli auttanut minua kaikessa, pyysin häneltä lääkettä, jota kutsutaan Tramaliksi, ja se oli se hetki, jolloin tunsin, että minulla oli liittolainen, tohtori Ana F. tai Tramal syytti opiaatteja rutiinitilanteissa, se oli tilanne, jossa olisin puhdas. Olin testannut positiivisesti opiaatteille huumetestissä, siinä vaiheessa laitoin 2+2 yhteen, toisin sanoen, lääkäriini puhdisti minut huumetestistä, hän auttoi minua, hän välitti vahvistusasiakirjan kysymykseen, huumetestin, kuten minäkin, valitti tehdystä päätöksestä, oikeuteni oli , valitin ja hakeuduin korkeimpaan oikeuteen, tuomion langettavan tuomioistuimen tuomarille, se on korkein tuomioistuin, jossa vangit lähetetään vapaaksi, nauttimalla rangaistuksen keskimmaisista 2/3:sta, siitä seurasi taistelu, pahoinpitelin fyysisesti vankilan vartijaa, se ei ollut siksi, että halusin, hän etsi maineeni oli hyvä vankilaympäristössä, kunnioitettu, mutta rakensin myös tämän kunnioituksen, kunnioituksen, kunnioittamalla tiesin

En voinut pelata järjestelmää vastaan. Järjestelmä vallitsee itsestään, koska on oltava sosiaalinen järjestys, kaikki mitä voi haluta, hyvinvointi, päätökset olivat monipuolisia, minulla oli kaikki, kaikki, mitä minulla oli käytettävissäni, jotta pystyin hyödyntämään 2/3 tuomiota, koska maineeni oli valtava vartijoiden ja kavereideni keskuudessa, oli vartijoita, jotka halusivat myös haastaa minut ja kaikki psykologisella, fyysisellä tasolla ja kaikki muu, mitä voitte ajatella, koska tiesin, että se voisi tapahtua instansseissa, joita minun oli noudatettavakuulustelut kutsuttiin 2/3- ja 5/6-rangaistuksen puoliväliin, hakemus perustui raporttini puhtauteen kannabiksen seulontaan liittyvässä asiassa; tuossa hakemuksessa kerroin tuomarille, että analyysit olivat osoittaneet kamon tai hasiksen, mutta koska olen sosiaalinen olento, en ole koskaan elänyt suojassa vankilan sisällä, toisin sanoen minun oli suhtauduttava muuhun vankilaväestöön, ja kerroin tuomarille, että en kuluttanut mitään tuolloin, se osoitti vain hasista, joten oli loogista, jos olin ihmisten kanssa, jotka kuluttivat ja elimme yhdessä suljetussa tilassa, oli hyvin normaalia, että näytin hasista, koska hengitin ilmaa. Päätöstä väliaikaisesta vapauttamisestani lykättiin, koska oli joulukuun ja tuomari oli lähdössä kahdeksi viikoksi pois. joululomalle, mutta hän ehti ennen minua ja antoi minulle lahjaksi Lähes kahden ja puolen kuukauden jälkeen se oli pitkä ahdistuksen aika, sillä halusin pois , koska

Olin ollut siellä monta vuotta, kymmenen vuotta. Mutta selvisin siitä ja kestin hyvin siihen päivään asti, jolloin lähdin epävarmoilta työmarkkinoilta, ja sain neljä päivää pidennettyä epävarmojen työmarkkinoiden lomaa, jonka vietin onnistuneesti loppuun. Mutta siitä tuli vaikeampi aihe, koska minun piti olla kunnioittavampi ja pysyä poissa ongelmista, mutta heti kun olin liittynyt, kaksi kuukautta määräaikaisen työsopimukseni jälkeen, joku halusi tulla tielleni, ja niin kävi. Jouduin tappeluun, jossa poikaa kohdeltiin hieman huonosti, mutta olin onnekas, että hän oli yksilö, yksilö, jolla oli miehen repertuaari, meidät lukittiin selleihin, tutkinnan määräyksestä, tämän kanssa meitä kuultiin, lähetin paperin, jossa pyysin anteeksi, jotta hän ei saisi minua jumiin, ei ollut tarvetta. Aluksi hän ei halunnut kuunnella poikaa, koska hän sanoi, että se ei voinut olla, se ei voinut olla vitsi, koska hän oli yrittänyt lyödä minua veitsellä. Sitten hän onnistui hyväksymään pojan version ja soitti minulle ja kerroin hänelle saman version, että se oli harjoitus, vitsi, että se olisi voinut päättyä huonosti, hän ei myöskään ottanut hyvin vastaan kertomaani versiota, toisin sanoen, koska hän oli vartija, hänellä oli jo monta palvelusvuotta ja hän oli ollut tekemisissä "casdatrolasien" kanssa, toisin sanoen, se nimitys, joka annetaan niille, jotka ovat jo monta vuotta vankilassa, minulle tai pojalle ei tapahtunut mitään, he ottivat meidät pois rangaistuksesta.

Jatkoin normaalia elämää, aloin välttää ongelmia entistä enemmän, onnistuin pitämään neljä vapaapäivää, ja sitten se tapahtui uudelleen, maaliskuussa 2007, minulla oli 11 päivää jäljellä ennen voisin pitää taas vapaapäivän, huhtikuun alussa olin huijannut erästä henkilöä huumeilla, toisin annoin hänelle hiekkaa oikean aineen sijasta, hän hyökkäsi kimppuuni, en voinut lyödä häntä, tai minua olisi rangaistu tällä , minua oli jo varoitettu, puolustin itseäni ja siitä.

Mutta ongelma ei koskaan tule yksin, annoin sen mennä, se tapahtui tämän syyn seurauksena, ei olisi voinut tapahtua, riga taas, mutta tällä kertaa en olisi päässyt palkahästä, he aikoivat katkaista minut ja niin tapahtui. Kutsuin erään henkilön selliini saadakseni tietoja, koska tämä henkilö ei pitänyt tavastani , ja olin vannonut antaneelle miehelle, Nuno Malucolle, todelliselle soturille, hänellä oli myös epävarmat olosuhteet kuten minulla, olin vannonut hänelle veljenpoikani puolesta, etten tekisi mitään, halusin vain tietää hänen nimensä, vaadin koko päivän , etten tekisi mitään, olimme melkein sellien sulkemisaika, kutsuin henkilön selliini ja kysyin häneltä, miksi hän puhui jostain, mitä hän ei ollut tehnyt.

Tiesin, että Nuno Maluco ei koskaan valehtelisi minulle tällaisessa tilanteessa, hän oli yksi niistä miehistä, joita olen aina kunnioittanut, koska hän oli myös todellinen soturi, olin vihainen hänelle, kun hän kielsi minut ja Nunon. Pahoinpitelin häntä ja silloin vartija tuli selliini ja näki miehen makaavan elottomana lattialla, koska olin lyönyt häntä, mutta vartija ei nähnyt mitään, hän näki vain kaatuneen miehen, hän ei voinut sanoa mitään ilman, että oli nähnyt sen, mutta tämä kaveri oli vasikka, se mutkistaisi tilannetta, Mutta siitä huolimatta tiesin, etten siitä, koska en ollut koskaan vasikoinut kenestäkään, ja he halusivat kovasti rangaista minua kaikesta, johto, pomot, koska en koskaan ollut hiljaa, kun vangit valittivat . Minua pidettiin aina sellaisena, näiden asioiden tai kamppailumuotojen edistäjänä, ja silloin minulle annettiin viiden päivän rangaistus, istuin ne sellissä, se oli rangaistus, puolustin itseäni väittämällä, että yksilö oli tuntenut olonsa huonoksi ja kaatunut, ja hän kertoi oman versionsa, että häntä oli todella hakattu, ja tämä tapahtui ajankohtana, jolloin 2/3-osaamistani oltiin arvioimassa. Minulla olisi hyvät mahdollisuudet päästä ulos, jos minussa ei olisi mitään vikaa, eli ei kurinpitoseuraamuksia välissä. Mutta tällä kertaa minun olisi tosiaan pitänyt tunnustaa syyttömyyteni, kun minua kuultiin 2/3:n osalta, ja kerroin lääkärille, että olen syytön ja etten ollut tehnyt mitään,

En ottanut tätä huomioon, tunsin itseni loukkaantuneeksi tilanteesta, mutta odotin päätöstä, ja päätös katkaisi mahdollisuuteni päästä ulos 2/3:lla, joten voisin hyötyä vain uudesta arvioinnista, arvioinnista 5/6:sta rangaistuksestani, toisin sanoen pääsisin ulos 5/6:lla, koska laki suosii sitä, tässä minua suositaan, pääsisin joka tapauksessa ulos 5/6:n kohdalla, mutta se maksaisi minulle melkein kolme vuotta lisää vankilassa sen sijaan, että olisin vaatinut muutoksenhakua tuomarin päätöksen kumoamiseksi, jotta voisin saada uuden arvioinnin ennen 5/6:n kohtaa, jota varten minun olisi vietettävä vähintään kuusi kuukautta hiljaisuudessa. Rangaistukseni annettiin maaliskuussa, minua kuultiin saman vuoden toukokuussa ehdonalaiseen vapauteen pääsyä varten, päätöstä 2/3:n leikkauksesta ei ollut vielä tullut, silloin elämäni olisi voinut muuttua vielä monimutkaisemmaksi, tunsin ahdistusta, surua, mutta tiesin myös, että suurin osa tuomiostani oli jo kulunut. Silloin tapahtui tilanne, tällä kertaa vartijan kanssa, se olisi voinut olla tilanne, joka olisi voinut mennä ohi, ellei vartija olisi puhunut minulle karkeasti ja tylästi, en noudattanut hänen käskyään, löin häntä kasvoihin, hän oli yksin kanssani, mutta toinen vartija ilmestyi, hän liittyi kollegansa seuraan hyvin nopeasti ja he liittyivät kimppuuni hyökätäkseen kimppuuni, en enää lyönyt häntä, hekin lopettivat nopeasti yrittämiseni kimppuuni, he pyysivät minua vain menemään sairastuvan odotushuoneeseen, he tulivat pomot

Kerroin heille, että mitään ei ollut tapahtunut, vain etten ollut noudattanut käskyä, koska koska vartija vuoti yhä verta suusta, he tiesivät, että kyseessä oli hyökkäys jollakin tavalla, pelkkä hyökkäys tai vahinkotilanne, ja niin kerroin heille, minulla ei ollut mitään syytä hyökätä vartijan kimppuun, puhuin hänelle jopa hyvin, kerroin myös, että kyseessä oli ollut vahinko, ja niin olen aina väittänyt.

Minut suljettiin lukkojen taakse odottamaan kyselyä, soitettiin juutalaislaakson turvallisuusosastolle, soitettiin sisäänpääsyyn. Mutta olin valmis jatkamaan teesini kanssa, että se oli todella ollut onnettomuus, en voinut myöntää, että se oli tahaton teko, olisin hävinnyt. Minun oli siis lähdettävä siitä, että jos halusin jatkaa tätä teesiä, vartijoiden välillä oli oltava ristiriita. Vartija Leite oli se, jota pahoinpideltiin, mutta hän ei myöskään koskaan kirjoittanut, että todella pahoinpitelin häntä, se oli toinen vartija, joka teki ilmoituksen, joka oli vienyt sinne pojan, joka oli suojelussa, hän oli mennyt myös sairastuvalle, se on rutiinia, kun vanki on suojelussa, hänen on oltava vartijoiden seurassa, tiedän todella, että hän näki, mitä tein, koska hän todisti kaiken, joten se oli hän, joka teki ilmoituksen minulle, jotta minua rangaistaisiin kurinpitoseuraamuksin, joka vei minut myös oikeuteen.

Mutta sinä päivänä, kun minua kuultiin syyttäjänvirastossa, sain tietää, että minua vastaan oli nostettu syyte, koska olin väitetysti pahoinpidellyt vartija Leiteä, mutta henkilö, joka oli seurassani sinä päivänä, oli vartija Oliveira, tämän vartijan tarina kanssani oli ystävyys, jonka muodostin vankilassa, olin toimistosovellusten kurssilla tietokonetasolla, minulla oli valvoja nimeltä Lina, rakastuin häneen tahattomasti, ja tämä vartija Oliveira piti hänestä myös, ja hän leikkasi hänet. Hän tiesi, että pidin Oliveirasta ja Oliveira piti minusta, joten siitä alkoi side, hän ystäväystyi kanssani, hän olisi voinut puhua minusta pahaa päästäkseen Oliveiran kanssa, hän alkoi puhua minulle enemmän, ja hän kuunteli lausuntojani syyttäjänvirastossa ja kirjoitti ylös kaiken, mitä olin sanonut, väitin, että se oli vahinko, koska en olisi ikinä voinut kuvitella, että tämä vartija auttaisi minua, hän pitämään minusta, sen jälkeen hän päätyi Monsantoon, vankilaan, joka oli muutettu tavallisesta vankilasta korkean turvallisuusluokan vankilaksi, vankila avattiin siellä toukokuussa 2007, sillä välin menin Monsantoon, koska minun oli odotettava prosessin etenemistä, monimutkainen vankila, joka oli tehty terroristien, väkivaltaisempien rikosten, rikollisjärjestöjen säilyttämistä varten, meitä tarkkaillaan aina, jatkuvasti, koska elämme ankarammassa järjestelmässä, eli aluksi vangit ovat ankarammassa järjestelmässä.

Heidät kaikki sidottiin käsirautoilla, jotta he voisivat poistua sellistä, ja heillä oli vain yksi tunti vapaa-aikaa päivässä. Menin sinne kuitenkin vasta toukokuussa 2008, ja minäkin jouduin tähän järjestelmään, jossa minut lukittiin selliin pitkäksi aikaa, mutta käsiraudat eivät olleet enää käytössä, vaan järjestelmä ei ollut avoin, mutta meillä oli muita aktiviteetteja, jalkapalloa, käsipalloa ja kuntosalia, saimme käydä myös kirjastossa, mutta se kaikki tapahtui vaihtelevasti, eikä kaikki ollut samana päivänä.

Menin vastaamaan ja puolustin samaa tutkielmaa uudelleen, mutta kun nousin pakettiautosta mennäkseni , näin, että konstaapeli Leite, rikoksentekijä, oli konstaapeli Oliveiran seurassa, enkä voinut kuvitellakaan, että minua odottaisi ihana yllätys, kun aloin kuunnella konstaapeli Leiten lausuntoa, kuulin tutkielman, jota olin puolustanut, kun minua kuulusteltiin syyttäjänvirastossa, ja silloin tunsin, että konstaapeli Oliveira oli auttanut minua. Oikeus väitti myös, että he eivät olleet vakuuttuneita siitä, että kyseessä oli todella onnettomuus, mutta he tekivät sen, mitä heidän oli tehtävä, ja jos ei ole todisteita päinvastaisesta, ketään ei voida tuomita. Minut vapautettiin, ja asianajajani oli myös erinomainen, koska olin odottanut oikeudenkäyntiä Monsanto korkean turvallisuuden vankilassa, he antoivat minulle arvion, olin tasan kahden kuukauden päässä vapautumisesta, ja he siirsivät minut Alcoentren I.P.-vankilaan, olin jo viettänyt aikaa kyseisessä vankilassa, sain siirron, jota en tarvinnut.

Se oli seurausta useista vaatimuksista, joita olin jo esittänyt vankilassa, se on avovankila, jota kutsutaan vankisiirtolaksi, ja kun minulla oli jäljellä kaksi kuukautta, minut lähetettiin takaisin sinne, jotta pääsisin kadulle, minä lähdin.

Halusin todella olla avoimen järjestelmän vankilassa, koska vietin Monsantoissa puolitoista vuotta, ja vaikka teimme siellä kuinka paljon töitä, se on hyvin suljettu järjestelmä.

Huumeita oli mahdotonta saada sinne, koska sinne ei päässyt ruokaa tai mitään ulkopuolelta, ja käynti oli lasitettu niin, ettei fyysinen kosketus ollut mahdollista, mutta sanoin aina itselleni, että kaikista pahoista asioista, joita minulle tapahtui, hyötyin luovuin heroiinista.

*** SULKEKAA OVI. SULKEKAA OVI.
PINK FLOYD - ME JA HE

" Me ja he

Ja loppujen lopuksi olemme vain tavallisia
miehiä Minä ja sinä...

Jumala yksin tietää

Se ei ole sitä, mitä me valitsisimme tehdä

Eteenpäin hän huusi takaapäin

Ja eturivi kuoli

Ja kenraali istui Ja viivat

kartalla Liikkuivat puolelta

toiselle

Musta ja sininen

Ja kuka tietää mikä on mikä ja kuka on kuka Ylös ja
alas

Ja loppujen lopuksi se on vain round 'n round

Etkö ole kuullut, että se on sanojen taistelu

Julisteen kantaja huusi.

Kuuntele poika, sanoi mies aseensa kanssa.

Sinulle on tilaa sisällä...

"Tarkoitan, että ne eivät tapa sinua, joten jos annat niille nopean, lyhyen ja terävän iskun, ne eivät tee sitä enää uudestaan. ? Tarkoitan, että hän pääsi vähällä, koska minä olisin antanut hänelle turpiin - löin häntä vain kerran! Se oli vain ero

mutta oikeasti... Tarkoitan, hyvät tavat eivät maksa mitään, vai
mitä?"

Alas ja ulos
Siitä ei voi olla apua, että sitä on paljon noin With,
ilman että
Ja kuka kiistää, etteikö taisteluissa olisi kyse juuri siitä?
Pois tieltä On
kiireinen päivä
Minulla on asioita mielessäni,
sillä teetä ja viipaletta ei saa
maksaa "
Vanha mies kuoli

TEKIJÄNOIKEUS© PINK FLOYD
